

MAIG 2007

Esquerra Nacional⁷⁹

Un nou salt endavant
745 llistes als Països Catalans

Barcelona, 1951
Militant d'Esquerra-BCN. Eixample
des de 1997.
Delegat de vendes d'un grup editorial.

Gent d'Esquerra

▣ ÀNGEL RAMOS

Vas començar la teva militància al PSAN. Per què?

Posar un gra de sorra en un projecte col·lectiu que, per ser-ho, podria tenir més incidència i perquè el PSAN sintetitzava tres elements importants: l'alliberament nacional, de classe i de persona. A més, el PSAN, aleshores, no estava adscrit a una esquerra de tradició dogmàtica i sense horitzó. Abans de militar al PSAN ja treballava en el moviment veïnal, a l'Associació de Veïns de Sant Antoni i després a la del Poblesec, ja com a militant.

I d'aquella època, quins companys recordes?

Bé, una llarga llista. La immensa majoria militen avui a Esquerra i no voldria deixar-me'n cap. Posem ara i aquí dos companys des dels primers anys dels setanta que hem coincidit al Casal d'Esquerra de l'Eixample: Toni Serrano i Manel Pérez.

Professionalment t'has dedicat al món del llibre, concretament a la distribució. Genèricament, com veus la situació?

Ja fa anys que s'ha anat produint un canvi: de ser subjecte de cultura a ser objecte de consum. Això afecta tant la producció del llibre com la distribució i el sector de les llibreries. Un procés de reconversió i canvi constant que ha fet i fa que els que no s'adapten a la forta competència i hagin de tancar siguin editorials, llibreries o distribuïdors, i també que sorgeixin contínuament noves ofertes, noves propostes. A Catalunya, amb tot, tenim la sort de comptar amb un teixit de petites editorials i llibreries esteses pel territori que a altres llocs no hi són. Ara mateix tenim la «polèmica» del preu fix que garanteix la lliure competència de les llibreries respecte a les grans cadenes. Això possibilita també l'aparició de petites editorials en els intersticis que deixen les grans. I aquest és un valor que cal preservar: la lliure concurrència en el mercat en igualtat de condicions.

I el llibre en català?

El llibre en català té un problema de comercialització. Li falten plantejaments més agressius i innovadors respecte a la competència en castellà, des del punt de vista de comercialització i màrqueting, i tot això es veu reflectit de cara al consumidor en una no òptima exhibició a les llibreries. Aquestes no tenen una clara política de compres, per tal de no veure's ofegades per un allau de novetats de llibres anàlegs i de poc valor per se.

I com veus el partit?

Hi ha determinades coses que resulten difícils de comprendre. Si s'analitzen, s'hi veuen raons que les justifiquen encara que no totes es comparteixin. Però hi ha una cosa que és claríssima: al partit li falten instruments forts de comunicació.

Durant el mes de març es van rebre a la Secretaria d'Organització i Finances nacional 94 sol·licituds d'afiliació a Esquerra.

Enguany ja en van 298.

Candidats d'Esquerra publiquen obres pròpies

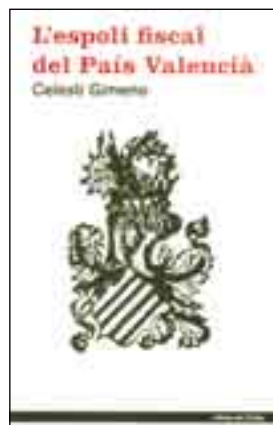
Novetats editorials

10.193. Escuma de mar

Manel Joan i Arinyó
Perifèric Edicions

L'escriptor i candidat d'Esquerra a l'alcaldia de Cullera, Manel Joan i Arinyó, ens explica la història de Joaquín Mas Catalán, soldat de la República espanyola exiliat a l'Estat francès i fet presoner pels nazis. L'obra detalla el calvari de Mas Catalán als camps de concentració de Mauthausen i Gusen I i com s'ho va fer per aconseguir sobreviure a ells.

L'espoli fiscal al País Valencià

Celestí Gimeno
Llibres de l'Índex

El professor d'Economia de la Universitat Jaume I de Castelló de la Plana i candidat d'Esquerra a l'alcaldia d'aquest ciutat, Celestí Gimeno, ens explica l'espoli fiscal que pateix el País Valencià. Aquesta obra és un informe esferidor de la situació econòmica del País Valencià i les polítiques de desinversió que han aplicat tant el PSOE com el PP.

La diversitat incòmoda.

Democràcia i pluralisme nacional a Europa

Jordi Solé i Ferrando
Mediterrània Eivissa

Assessor durant cinc anys dels diputats d'Esquerra Miquel Mayol i Bernat Joan al Parlament Europeu, Jordi Solé és també el cap de llista d'Esquerra a Caldes de Montbui. En aquesta obra ens explica, des de l'òptica d'un bon coneixedor de la política europea, el fenomen de la diversitat cultural i/o nacional que impera al llarg dels estats del vell continent.

Què és el més important de ser regidor del teu municipi?

Enquesta

Jaume Vives
Regidor i candidat
d'Esquerra a Badalona

Ser regidor vol dir poder intervenir a la vida pública del teu municipi i representar el model de societat pel qual estàs treballant des de fa temps. En el meu cas, ser regidor a la ciutat de Badalona després de més de 60 anys de forçada absència ha significat introduir al debat polític local la veu d'Esquerra.

Jesús Salius
Regidor i candidat
d'Esquerra a Sant Pere
de Riudebitlles

Penso que el millor de ser regidor és el fet de posar-te al lloc de les persones que viuen al teu voltant. Això es deu al fet que has de prendre decisions que afecten les persones amb qui tens el compromís de servir-les el millor possible. Això no és fàcil, però quan ho exerceixes creixes com a persona.

Vicent Amanç Viel
Regidor i candidat
d'Esquerra a Sueca

Ser regidor a Sueca i dalt del vaixell d'Esquerra va suposar que el País Valencià entrara de ple en el nostre particular viatge cap a l'alliberament dels Països Catalans. L'experiència de ser regidor els darrers quatre anys ens posa els peus a terra i la nostra il·lusió ens encoratja a seguir endavant.

Bernat Costas
Regidor i candidat
d'Esquerra a Tordera

És una manera de fer feina per la comunitat amb l'afegit de responsabilitat que és la ciutadania qui decideix que siguis regidor, i que són els recursos de tota la comunitat els que has de gestionar. Aquells que lluitem per transformar la societat, tenim en l'acta de regidor una molt bona manera de fer-ho.

OPINIÓ

Eduard López

Secretari de Política Municipal d'Esquerra

Esquerra creix

Les 745 candidatures d'Esquerra a les eleccions municipals del 27 de maig constitueixen una mostra conclouent de la vitalitat del projecte de l'esquerra nacional. Les 690 llistes del Principat, les 44 del País Valencià i les 11 que s'impulsen a les Illes són la millor carta de presentació per a una força política que va endavant i que troba en el referent municipalista una de les seves raons de ser bàsiques.

El factor quantitatiu, amb tot, no explica la veritable dimensió de la tasca que s'ha dut a terme en els darrers quatre anys per tal d'assolir aquesta notable extensió territorial de la proposta municipalista d'Esquerra. I és que, més enllà de les xifres, el partit ha posat un èmfasi especial a millorar els aspectes qualitatius de les seves candidatures. No és casualitat, per exemple, que la presència de dones s'hagi incrementat de manera molt significativa —no només com a conseqüència de l'aprovació de la Llei d'igualtat, sinó també a partir d'una convicció sincera mani-

festada en l'esfera interna—; que s'hagi produït una sensible —i ordenada— renovació de caps de llista en municipis prou rellevants —a 18 capitals de comarca, sense anar més lluny—, ni que, en termes generals, es pugui afirmar que el retrat sociològic del nostre candidat tipus s'ha transformat palesament en relació amb el de fa vuit o dotze anys. En aquest darrer aspecte, ens hem de felicitar pel fet que la imatge que transmeten el conjunt de les llistes d'Esquerra és cada cop més semblant a la de la realitat del país. En elles s'aplega gent diversa i amb idees plural, unida per un afany comú de millorar la qualitat de vida dels ciutadans i ciutadanes a partir del treball polític en l'àmbit local. I això per a una força com Esquerra, amb la màxima ambició en el pla nacional i social, és tota una garantia amb vista al futur.

Tota aquesta feina, per si no fos prou, s'ha realitzat al llarg de quatre anys, que, a nivell general, no han estat gens fàcils per a Esquerra. El territori, però, ha respost i no

s'ha arronsat davant les repetides investides que ha sofert el partit durant tot aquest període.

Esquerra va aconseguir el 2003 situar-se, per primera vegada des de les eleccions de 1979, com a tercera força municipalista al Principat en nombre de vots i de regidors. Ara, a les envistes dels comicis del 27 de maig, ha fet un pas endavant per reduir, fins i tot, la distància que la separa de les dues primeres: CiU i PSC. Si fa quatre anys CiU ens treia 351 llistes i el PSC 122, ara només ens deixen enrere en 194 i 83, respectivament. El creixement percentual d'Esquerra supera de llarg, doncs, el de les dues forces que encara té per sobre al Principat. Encara som els tercers, certament, però els dos del davant senten el nostre alè cada vegada més a frec del clatell. Juguem a la primera divisió municipalista i aquesta és una prova irrefutable de la potencialitat i la frescor política del partit. Que ningú no en dubti, als Països Catalans l'esquerra nacional avança: Esquerra va a més!!

A les penes, puyalades

Manuel Puyal

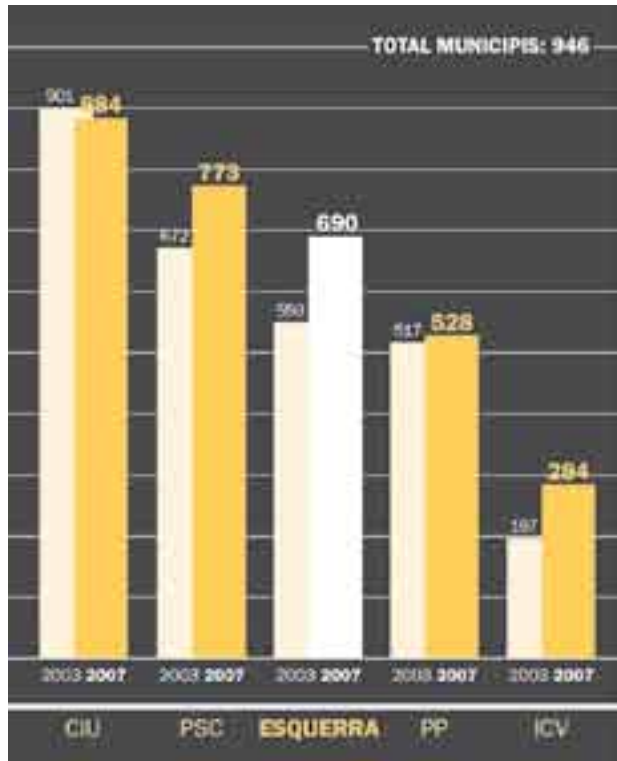

Esquerra Nacional 79

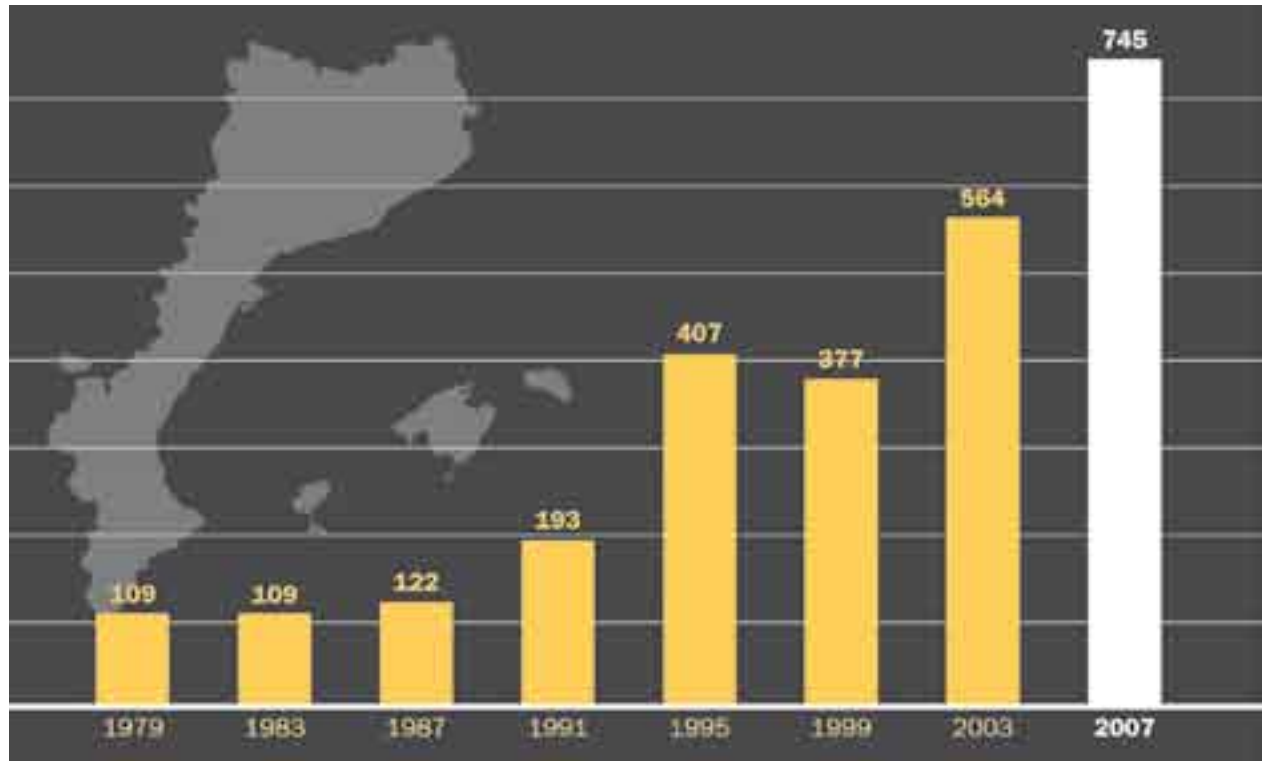
Director Uriel Bertran **Cap de Redacció** Pol Pagès **Redacció** Josep-Maria Alcoberro, Bruna Ferrer, Iolanda Llambrich, Anna Martínez, Àngel Ramos, Maties Ramos, Marc Gafarot **Documentació** Natàlia Lara **Col·laboradors d'aquest número** Sergi Giró, Cristina Gómez **Agraïments** Miquel Carrillo **Agraïment Especial** Ferran Civit **Disseny Original** Jordi Vinyets **Disseny** Glòria Comellas **Correcció Lingüística** Núria Florit **Redacció** Esquerra-Secretaria d'Imatge i Comunicació Calàbria, 166 08015 Barcelona Telèfon 93 453 60 05 Fax 93 323 71 22 **Subscripcions** Júlia Rubio Telèfon 93 453 60 05 Correu electrònic redaccio@esquerra.org **Edita** Fundació Josep Irla **Dipòsit Legal** B-3690-1998 **Impressió** Imprintsa

EL PROPER 27 DE MAIG SE CELEBREN ELECCIONS MUNICIPALS

Esquerra presenta 745 llistes arreu dels Països Catalans

↑ Creixement al Principat (2003–2007).

↑ Evolució de les llistes d'Esquerra (1979–2007).

Totes les nostres llistes

BARCELONA	Jordi Portabella
REGIÓ METROPOLITANA DE BARCELONA	
BAIX LLOBREGAT	
Abrera	Francesc Manel Camacho
Begues	Francesc Sánchez
Castelldefels	Maria Àngels Coté
Cervelló	Montserrat Molas
Collbató	Miquel Solà
Corbera de Llobregat	Josep Canals
Cornellà de Llobregat	Iolanda Llambrich
El Papiol	Albert Vilà
El Prat de Llobregat	Joan Camps
Esparguera	Josep Rovira
Espulgues de Llobregat	Jordi Figueras
Gavà	Marcel·lí Reyes
La Palma de Cervelló	Christian Riverola
L'Hospitalet de Llobregat	Eduard Suàrez
Martorell	Carles Ruiz
Molins de Rei	Víctor Puntas
Olesa de Montserrat	Mireia Monfort
Pallejà	Albert Dalmau
Sant Andreu de la Barca	Jordi Albert
Sant Boi de Llobregat	Josep Maria Cervelló
Sant Climent de Llobregat	Roger Raventós
Sant Esteve de Sesrovires	Adrià Companys
Sant Feliu de Llobregat	Carles Soriano
Sant Joan Despí	Lluís Fabrès
Sant Just Desvern	Montserrat Prat
Sant Vicenç dels Horts	Oriol Junqueras
Santa Coloma de Cervelló	Maria Dolors Pueyo
Torrelles de Llobregat	Glòria Matas
Vallirana	Jordi Milà
Viladecans	Joan Bonich
BARCELONÈS NORD	
Badalona	Jaume Vives

Sant Adrià del Besòs	Núria Arnau
Santa Coloma de Gramenet	Josep Miquel Garcia
MARESME	
Alella	Andreu Francisco
Arenys de Mar	Joaquim Ponsarnau
Arenys de Munt	Joan Rabasseda
Argentona	Salvador Mora
Cabrera de Mar	Carles Rocabert
Cabrils	Miquel Ponsa
Caldes d'Estrac	Maribel Baró
Calella	Jaume Puig
Canet de Mar	Òscar Figuerola
Dosrius	Eduard Garcia
El Masnou	Carme Giol
Malgrat de Mar	Teresa Verdaguer
Mataró	Francesc Teixidó
Montgat	Rosa Funtané
Òrrius	Jordi Rull
Palafolls	Jordi Pedemonte
Pineda de Mar	Mònica Palacín
Premià de Dalt	Sebastià Pujol
Premià de Mar	Ernest Casadesús
Sant Andreu de Llvaneres	Joan Mora
Sant Cebrià de Vallalta	Francesc Roig
Sant Iscle de Vallalta	Josep Ignasi Limia
Sant Pol de Mar	Joan Arnés
Sant Vicenç de Montalt	Pere Orts
Santa Susanna	Joaquim Arges
Teià	Andreu Bosch
Tiana	Jordi Gost
Tordera	Bernat Costas
Vilassar de Dalt	Xavier Yelo
Vilassar de Mar	Damià del Clot
VALLÈS OCCIDENTAL	
Badia del Vallès	Josep Alàs
Barberà del Vallès	Oriol Rovira
Castellar del Vallès	Jordi Permanyer

Castellbisbal	Antoni Ferrero
Cerdanyola del Vallès	Montserrat Puig
Gallifa	Joan Tuñi
Matadepera	Jordi Comas
Montcada i Reixach	Marta Aguilar
Palau-Solità i Plegamans	Abel Julien
Polinyà	Manel Perales
Rellinars	Francesc Sales
Ripollet	Maria Lurdes Serra
Rubí	Arés Tubau
Sabadell	Magí Rovira
Sant Cugat del Vallès	Raül Grangé
Sant Llorenç Savall	Ricard Torralba
Sant Quirze del Vallès	Elisabet Oliveras
Santa Perpètua de la Mogoda	Rosa Maria Bonàs
Sentmenat	Joan Casòliva
Terrassa	Isaac Albert
Ullastrell	Joan Ballbé
Vacarisses	Antoni Masana
Viladecavalls	Glòria Ullés
VALLÈS ORIENTAL	
Aiguafreda	Miquel Martínez
Bigues i Riells	Carles Barcons
Caldes de Montbui	Jordi Solé
Campins	Andreu Tohá
Canovelles	Anna Francesca Corts
Cànoves i Samalús	Saulo Pujolàs
Cardedeu	Joan Masferrer
Castellterçol	Vicenç Sánchez
Figaró-Montmany	Jordi Coll
Fogars de Montclús	Rafel Net
Granollers	Isabel Alcalde
Gualba	Ignasi López
La Garriga	Oriol Ramon
La Llagosta	Ricard Fernández
La Roca del Vallès	Albert Gil
L'Ametlla del Vallès	Josep Turu

Les Franqueses del Vallès	Maria Teresa Buigues
Lliçà d'Amunt	Joaquim Ferriol
Lliçà de Vall	Artur González
Llinars del Vallès	Martí Pujol
Martorelles	Pere Truyols
Mollet del Vallès	Xavier Fenosa
Montmeló	Xavier Castells
Montornès del Vallès	Vicenç Xavier Serrano
Montseny	Marta Planas
Parets del Vallès	Paulí Rigol
Sant Antoni de Vilamajor	Raül Valentín
Sant Celoni	Josep Alsina
Sant Esteve de Palautordera	Jaume Ninou
Sant Feliu de Codines	Montserrat Anento
Sant Fost de Campsentelles	Antoni Piñero
Sant Pere de Vilamajor	Joan Bruguera
Santa Eulàlia de Ronçana	Enric Barbany
Santa Maria de Martorelles	Adolf Candela
Santa Maria de Palautordera	Liliana Tomàs
Tagamanent	Jordi Morera
Vallgorguina	Josep Antoni Sánchez
Vallromanes	David Ricart
Vilanova del Vallès	Laura Lerin

GIRONA

ALT EMPORDÀ

Agullana	Isidro Irla
Albanyà	Joan Casellas
Bàscara	Concepció Alsina
Biure	Joan Juan
Boadella d'Empordà	Frederic Coll
Borrassà	Dolors Prujà
Cabanes	Pere Ylla
Cadaqués	Joan Borrel
Cantallops	Miquel Serrano
Castelló d'Empúries	Salvi Güell
Cistella	Josep Xargay
Darnius	Josep Maria Riera
El Port de la Selva	Josep Marès
Espolla	Carles Lagresa
Figueres	Francesc Canet
Fortià	Jaume Rabal
Garriguella	Juli Sila
La Jonquera	Jaume Domènech
La Selva de Mar	Lluís Maria Cervera
La Vajol	Dolors Manzanera
L'Escala	Josep Geli
Lladó	Joan Fàbrega
Llançà	Josep Ortíz de Zarate
Mollet de Peralada	Alfons Vilanova
Navata	Marta Mestres
Pau	David Pujol
Peralada	Montserrat Fossoul
Pont de Molins	Raul Sierra
Pontós	Jordi Garcia
Portbou	Joan Gubert
Rabós	Joan Rodríguez
Riumors	Pere Bolasell
Roses	Marc Danés
Sant Pere Pescador	Joan Rocas
Terrades	Eduard Cebrià
Torroella de Fluvià	Joan Brugués
Ventalló	Xavier Frigola
Vilabertran	Martín Armada
Vilafant	Josep Serra
Vilajuïga	Pere Trias
Vilamaniscle	Pau Ribera
Vilanant	Miquel Angel Sibecas

BAIX EMPORDÀ

Bellcaire d'Empordà	Jaume Gifre
Calonge	Martí Fonalleres
Castell-Platja d'Aro	David Puig
Cruïlles, Monells i Sant Sadurní de l'Heura	Salvi Casas
Fontanilles	Josep Maria Borrell
Garrigoles	Josep Gibert
Gualta	Lluís Casadellà
La Bisbal d'Empordà	Lluís Sais
Mont-ras	Maria Mercè Català
Palagruell	Sergi Sabrià
Palamós	Feliu Antúnez
Palau-sator	Joan Sabrià
Pals	Xavier Corominas
Parlavà	Joaquim Sabrià
Regencós	Josep Fontanillas

Sant Feliu de Guíxols	Jordi Vilà
Santa Cristina d'Aro	Francesc Xavier Sala
Torrent d'Empordà	Marc Garcia
Torroella de Montgrí	Josep Maria Ruff
Ultramort	Salvi Marull
Vall-Ilobrega	Joaquim Esteva
Verges	Marta Payeró
Vilopriu	Martí Dinares
GARROTXA	
Argelaguer	Toni Anaya
Beuda	Josep Esteve Riu
Castellfollit de la Roca	Jaume Minyana
La Vall d'en Bas	Jaume Cabañas
La Vall Maià de Montcal	Salvador Moreno
Mieres	Neus Casals
Montagut i Oix	Narcís Ribes
Olot	Jordi Coma
Riudaura	Eulàlia Masana
Sant Ferriol	Miquel Pons
Sant Jaume de Llierca	Matilde Mora
Santa Pau	Josep Companys
Tortellà	Joan Planella

GIRONÈS

Aiguaviva	Josep Pinsach
Bescanó	Anna Garriga
Bordils	Salvador Carreras
Canet d'Adri	Lluís Noguera
Cassà de la Selva	Carles Casanova
Celrà	Isabel López
Cervià de Ter	Jordi Valls
Flaçà	Joaquim Maria Viader
Fornells de la Selva	Jordi Vicenç
Girona	Cristina Asina
Llagostera	Maria Eugènia Comas
Llambilles	Lluís Bosch
Quart	Joaquim Cufí
Salt	Joan Boada
Sant Gregori	Josep Vidal
Sant Joan de Mollet	Ricard Vaqué
Sant Julià de Ramis	Josep Maria Casamitjana
Sant Martí de Llémena	Joan Risco
Sant Martí Vell	Maria Àngels Vila
Sarrià de Ter	Roger Torrent
Vilablareix	Enric Vilert

De les 745 llistes, 690 són al Principat, 44 al País Valencià i 11 a les Illes.

SELVA

Amer	Xavier Targa
Anglès	Jordi Fornés
Arbúcies	Roger Zamorano
Blanes	Joan Puig
Breda	Salvador Figueras
Brunyola	Ricard Dilmé
Caldes de Malavella	Marcel Vila
Hostalric	Joan Maria Serras
La Celler de Ter	Josep Serrallonga
Lloret de Mar	Eduard Coloma
Maçanet de la Selva	Antoni Trincheria
Massanes	Joan Pou
Riells i Viabrea	Josep Maria Bagot
Riudellots de la Selva	Xavier Camps
Sant Feliu de Buixalleu	Vicenç Bosch
Sant Hilari Sacalm	Joan Garriga
Sant Julià de Llor i Bonmatí	Josep Pujolràs
Santa Coloma de Farners	Francesc Xavier Bruset
Sils	Antoni Tello
Susqueda	Joan Mercader
Tossa de Mar	Josep Valentí
Vidreres	Jordi Daranas
Vilobí d'Onyar	Joan Miquel
PLA DE L'ESTANY	
Banyoles	Joan Julià
Camós	Josep Jordi
Cornellà del Terri	Magda Giró
Crespià	Dolors Pujolràs
Espionellà	Rosa Teixidor

Fontcoberta	Joan Estarriola
Palol de Revartit	Albert Parella
Porqueres	Salvador Ros
Sant Miquel de Campmajor	Josep Fort
Serinyà	Josep Antoni Ramon
Vilademuls	Lourdes Guitart
RIPOLLÈS	
Campdevàno	Ramon Perearnau
Camprodon	Xavier Collboni
Gombrèn	Ramon Cortina
Les Llosses	David Serrat
Molló	Josep Hereu
Ogassa	Polux Lluch
Pardines	Esteve Perpinyà
Planoles	Roger Peñarroya
Querolbs	Francesc Palomera
Ribes de Freser	Joaquim Aragall
Ripoll	Maria Teresa Jordà
Sant Joan de les Abadesses	Elisabeth Regué
Sant Pau de Segúries	Xavier Tolaguera
Toses	Ventura Coch
Vallfogona de Ripollès	Maria Carme Freixa

CAMP DE TARRAGONA

ALT CAMP

Alcover	Maria Isabel Torres
Bràfim	Lluís Fabrè
El Pla de Santa Maria	Manel Tosas
El Pont d'Armentera	Brigitte Masdeu
Els Garridells	Josep Maria Rabaso
La Masó	Àlex Gil
Mont-ral	Màrius Domingo
Picamoixons	Jordi Gaya
Puigpelat	Montserrat Calull
Rodonyà	Josep Maria Coll
Valls	Josep Maria Pallàs
Vilabella	Jesús Aubia
Vila-rodona	Marc Cabanes

BAIX CAMP

Alforja	Ricard Gené
Almóster	Àngel Xifré
Arbolí	Jordi Juncosa
Botarell	Ramon Roca
Cambrils	Joan Recans
Castellvell del Camp	Antoni Verdú
Colldejou	Marcel Salsench
La Selva del Camp	Jordi Vinyals
L'Albiol	Francesc Llop
L'Aleixar	Anton Maria Salvat
Les Borges del Camp	Francesc Xavier Llauradó
Maspujols	Jordi Salvat
Montbrió del Camp	Pere Francesch
Mont-roig del Camp	Miquel Anguera
Prades	Enric Dalmau
Reus	Empar Pont
Riudecols	Pere Fàbregas
Riudoms	Salvador Mestre
Vandellòs i L'Hospitalet de l'Infant	Xavier Samarra
Vilaplana	Tomàs Bigorra
Vinyols i els Arcs	Gabriel Pagès

CONCA DE BARBERÀ

Blancafort	Magí Baltà
L'Espluga de Francolí	Ferran Civit
Montblanc	Josep Andreu
Passanant	Albert Bague
Pontils	Gemma Casas
Santa Coloma de Queralt	Francesc Mas
Vallclara	Isabel Sales
Vimodí	Ramon Maria Caixal

PRIORAT

Capçanes	Carles Pelejà
Cornudella de Montsant	Josep Maria Castan
El Masroig	Jordi Viñes
Els Guiaments	Jaume Guerola
Falset	Jaume Domènech
Gratallops	Jaume Pallejà
La Figuera	Marina Prat
La Morera de Montsant	Joan Salvador Espada
La Torre de Fontaubella	Marcos Mas
La Vilella Baixa	Roger Pascual
Marçà	Josep Maria Piqué
Poboleda	Jordi Català
Porrera	Maria Gemma Peyrí
Pradell de la Teixeta	Maria Pilar Just

Torroja del Priorat	Jordi Aixalà
Ulldemolins	Joan Carles Llurba
TARRAGONÈS	
Altafulla	Josep Maria Alasà
Constantí	Josep Maria Sabaté
Creixell	Gaspar Carles
El Catllar	Pau Romeu
El Morell	Josep Lluís Navarro
Els Pallaresos	Josep Miró
La Canonja	Maria Neus Cerdà
La Nou de Gaià	Xavier Vila
La Pobla de Mafumet	Lluís Tatay
La Pobla de Montornès	Jaume Alomà
La Riera de Gaià	Yolanda Roch
La Secuita	Eudald Roca
Salou	Marçal Curto
Tarragona	Sergí de los Rios
Torredembarra	Gerard Ciuró
Vilallonga del Camp	Ignacio Valera
Vila-seca	Joan Carles

**En total hi ha 8.256
candidates i candidats
arreu dels Països Catalans**

EBRE	
BAIX EBRE	
Benifallet	Jorge Monclús
Camarles	Ramon Tomàs Queralt
Deltebre	Gervasi Aspa
El Perelló	Ferran Cid
L'Aldea	Daniel Andreu
L'Ametlla de Mar	Jordi Gaseni
L'Ampolla	Joan Navarro
Roquetes	Francesc Artur Gas
Tivenys	Josep Maria Vicente
Tortosa	Ricard Forés
Xerta	Marcelino Bertran
MONTSIÀ	
Alcanar	Alfons Jaume Montserrat
Amposta	Marta Cid
Freginals	José Luis Fernández
Godall	Josep Enric Villalbí
La Galera	Ester Martí
La Sènia	Oriol Amat
Sant Carles de la Ràpita	Josep Carles Caparrós
Sant Jaume d'Enveja	Francesc Vidal
Santa Bàrbara	Maria Jose Cid
Ulldecona	Josep Lluís Millan
RIBERA D'EBRE	
Benissanet	Fidel Ciurana
Flix	Pere Muñoz
Ginestar	Albert Piñol
La Torre de l'Espanyol	Antoni Francesc Pujals
Miravet	Antoni Joan Borrell
Móra d'Ebre	Joan Josep Duran
Móra la Nova	Jesús Álvarez
Rasquera	Bernat Pellissa
Tivissa	Jaume Pallisé
TERRA ALTA	
Arnes	Neus Sanromà
Bot	Francesc Fidel
Corbera d'Ebre	Sebastián Frixach
El Pinell de Brai	Ramon Faneca
Gandesa	Joaquim Joan Enric Pedrola
La Fatarella	Carne Peleja
CATALUNYA CENTRAL	
ANOIA	
Argençola	Ramón Cortés
Bellprat	Carles Pol
Cabrera d'Anoia	Sebastià Aloy
Calaf	Josep Manel Navarro
Calonge de Segarra	Ramon Maria Fitó
Capellades	Àngel Soterias
Carme	Jordi Sellarès
Castellfollit de Riubregós	Lourdes Oliveras
Castellolí	Josep Centelles

El Bruc	Maria Josep Aubarell
Els Hostalets de Pierola	Jordi Calpe
Els Prats de Rei	Francesc Duocastella
Igualada	Joan Torras
Jorba	Josep Maria Palau
La Llacuna	Josep Pujó Riu
La Pobla de Claramunt	Josep Aguilera
La Torre de Claramunt	Ignasi Font
Masquefa	Jordi González
Montmaneu	Montserrat Gil
Òdena	Carles Casanova
Orpí	Imma Palet
Piera	Jordi Madrid
Rubió	Maria Teresa Esquius
Sant Martí de Sesgueioles	Jesús Torrens
Sant Martí de Tous	David Alquézar
Sant Pere Sallavinera	Gabriel Cervelló
Santa Margarida de Montbui	Jordi Mercader
Santa Maria de Miralles	Mònica Oliva
Vallbona d'Anoia	Òscar Labraña
Veciana	Jordi Gumà
Vilanova del Camí	Xavier Bermúdez
BAGES	
Aguilar de Segarra	Marcel Perramon
Artés	Josep Candàliga
Avinyó	Eudald Vilaseca
Balsareny	Francesc Soldevila
Calders	Jaume Perarnau
Callús	Mercè Planagumà
Cardona	Joaquim Pala
Castellbell i el Vilar	Ernest Suñol
Castellgalí	Ramon Trullàs
Castellnou de Bages	Ramon Quer
El Pont de Vilomara i Rocafort	Alba Rodríguez
Fonollosa	Agustí Lleyda
Gaià	Isabel Taulats
L'Estany	Salvador Tresserra
Manresa	Ignasi Perramon
Marganell	Maria Dolors Clusellas
Moià	Francesc Torres
Monistrol de Calders	Carles Moya
Monistrol de Montserrat	Joan Miguel
Mura	Josep Canal
Navarcles	Marcel·lí Canet
Navàs	Joan Bertran
Rajadell	Rosa Llamas
Sallent	Mirella Cortés
Sant Feliu Sasserra	Andreu Riba
Sant Fruitós de Bages	Martí Santmartí
Sant Joan de Vilatorrada	Gemma Boix
Sant Salvador de Guardiola	Jaume Casanovas
Sant Vicenç de Castellet	Jaume Masats
Santa Maria d'Oló	Ramon Vilar
Santpedor	Laura Vilagrà
Súria	Àngel López
Talamanca	Ferran Argilés
BERGUEDÀ	
Bagà	Pere Pedrals
Berga	Josep Xoy
Capolat	Maria del Carmen Boixader
Casserres	Josep Colillas
Castellar de N'Hug	Ramon Orriols
Castellar del Riu	Jordi Soler
Gironella	Ramon Costa
La Nou de Berguedà	Francesc Marcet
L'Espunyola	Rudy Gelinne
Montclar	Romà Giró
Olvan	Martí Corominas
Puig-reig	Josep Clotet
Sant Jaume de Frontanya	Ramon Vilalta
OSONA	
Alpens	Montserrat Barniol
Balenya	Maria Teresa Valdeoriola
Calldetenes	Jaume Mas
Centelles	Maria Rosa Donato
Collsuspina	Josep Comellas
Espinelves	Catalina Carol
Folgueroles	Lluís Reyné
Gurb	Carles Mundó
Les Masies de Roda	Victor Pallas
Les Masies de Voltregà	Lluís Perarnau
Lluçà	Eva Boixadé
Manlleu	Pere Prat
Montesquiu	Antoni Martín
Muntanyola	Antoni Bou

Olost	Josep Maria Freixanet
Perafita	Ramon Berenguera
Prats de Lluçanès	Ramon Besora
Roda de Ter	Jordi Serra
Sant Julià de Vilatorra	Josep Company
Sant Martí d'Albars	Antonio Salada
Sant Quirze de Besora	David Mascarella
Sant Vicenç de Torelló	Laura Bassas
Santa Cecília de Voltregà	Enric Vilalta
Santa Eugènia de Berga	Filo Tió
Santa Eulàlia de Riuprimer	Xavier Rovira
Santa Maria de Besora	Camil Adam
Santa Maria de Corcó	Josep Castells
Sora	Maria Mercè Gost
Taradell	Toni Casassa
Tavernoles	Joan Roura
Tona	Josep Maria Giralt
Torelló	Jordi Casals
Vic	Àngel Andreu
Viladrau	Hector Bayarri
SOLSONÈS	
Lladurs	Meravelles González
Llobera	Jaume Badia
Odèn	Ramon Espuga
Pinell de Solsonès	Benjamí Puig
Riner	Tiburci Feixas
Sant Llorenç de Morunys	Francesc Xavier Mas
Solsona	Xavier Jounou
LLEIDA	
GARRIGUES	
Arbeca	Santi Sans
Bovera	Manel Vidal
Castelldans	Òscar Paulino
El Cogul	Jaume Mor
El Soleràs	Isidre Vendrell
El Vilosell	Maria Rosa Rovira
Els Torms	Josep Guiu
Fulleda	Maria Neus Arbós
Granyena de les Garrigues	Joan Calam
Juneda	Josep-Ramon Minguella
La Floresta	Joaquim Hernández
La Granadella	Maria Mercè Masip
La Pobla de Cérvoles	Anton Bundó
L'Albagés	Albert Donés
L'Albi	Víctor Guiu
Les Borges Blanques	Miquel Àngel Estradé
L'Espuga Calba	Josep Cunillera
Tarrés	Albert Arbós
Vinaixa	Roser Carré
NOGUERA	
Àger	Lluís Ardiaca
Algerri	Fermí Magrí
Alòs de Balaguer	Jordi Durany
Artesa de Segre	Domènec Sabanés
Balaguer	Josep Maria Escoda
Belcaire d'Urgell	Vicent Font
Bellmunt d'Urgell	Albert Bartolomé
Cabanabona	Josep Torra
Camarasa	Alberto Lucas
Castelló de Farfanya	Manuel Medà
Cubells	Salvador Soldevila
Foradada	Francesc Xavier Naudí
Gerb	Francisco Alcobe
Ivars de Noguera	Francesc Toribio
La Sentiu de Sió	Marcel·lí Martín
Montgai	Jaume Gilabert
Oliola	Jaime Reig
Ós de Balaguer	Estefania Rufach
Preixens	Jordi Planes
Térmens	José María Ros
Torrelameu	Carles Comes
Vallfogona de Balaguer	Salvador Farré
Vilanova de l'Aguda	Monserrat Fornells
Vilanova de Meià	Xavier Terré
PLA D'URGELL	
Barbens	Ramon Minguet
Bell-lloc d'Urgell	Josep Lluís Grífol
Bellvís	Joan Niubó
Castellnou de Seana	Ramon Targa
El Palau d'Anglesola	Trinitat Torné
El Poal	José María Porta
Fondarella	Maria Teresa Pujol
Golmés	Josep Maria Palau

Ivars d'Urgell	Jose Maria Costa
Linyola	Òscar Camí
Miralcamp	Joan Roma
Sidamon	Josep Maria Andrés
Torregrossa	Eusebi Minguet
Vilanova de Bellpuig	Ana Maria Sole
Vila-sana	Antoni Puigpinós
SEGARRA	
Biosca	Jaume Masanés
Cervera	Juli Salvador Lago
Els Plans de Sió	Jordi Porta
Granyena de Segarra	Ana Maria Puigvert
Guissona	Josep Cosconera
Ivorra	Josep Simon
Les Olugues	Francesc Mestre
Massoteres	Xavier Casòliva
Montoliu de Segarra	Jordi Pont
Sanaüja	Josep Maria Codina
Sant Guim de Freixenet	Pere Solé
Sant Guim de la Plana	Josep Llobet
Sant Ramon	Eudaldo Graells
Torà	Magí Coscollola
Torrefeta i Florejacs	Narcís Cisquella
SEGRÌÀ	
Aitona	Pau Blanco
Albatàrrec	Jordi Vea
Alcarràs	Jaume Bernís
Alcoletge	Francesc Colell
Alfarràs	Aime Maria Màsich
Alfés	Ann Gyles
Alguaire	Francesc Teixidó
Almacelles	Montserrat Torres
Almenar	Ramon Fargues
Alpicat	Cristina Rodríguez
Artesa de Lleida	Elelna Fuses
Benavent de Segrià	Arcadi Solà
La Granja d'Escarp	Josep Guiu
La Portella	Manuela Garcia
Lleida	Xavier Sàez
Maials	Miquel Segura
Montoliu de Lleida	Daniel Farré
Puigverd de Lleida	Xavier Solé
Rosselló	Jaume Fernández
Seròs	Gabriel Pena
Soses	Francesc Morrerres
Torrebesses	Laia Cubells
Torrefarrera	Josep Maria Balasch
Torres de Segre	Josefina Cases
Vilanova de Segrià	Juan Farré
URGELL	
Agramunt	Ramon Muixí
Anglesola	Francesc Roig
Belianes	Teresa Galobardes
Bellpuig	Ramon Jounou
Castellserà	Jordi Pedros
Ciutadilla	Òscar Martínez
Els Omells de na Gaià	Jordi Sabidó
Guimerà	Rafael Castanyé
La Fuliola	Josep Maria Sabaté
Nalec	Agnès Corbella
Ossó de Sió	Manel Bernaus
Preixana	Enric Estadella
Sant Martí de Riucorb	Xavier Serra
Seana	Ramon Gasso
Tàrrega	Jordi Ramon
Tornabous	Amadeu Ros
Verdú	Domènec Alfonso
ALT PIRINEU	
ALT URGELL	
Arsèguel	Antoni Casanovas
Bescaran	Francesc Canillo
Cabó	Sebastià Boix
Cava	Antonio Pubill
Coll de Nargó	Rafel Ferré
El Pont de Bar	Marc Rosell
Fígols i Alinyà	Jordi Sala
La Guàrdia d'Ares (Valls d'Aguilar)	Sebastia Julia
La Seu d'Urgell	Jordi Ausàs
Montferrer i Castellbò	Ramon Fierro
Oliana	Jordi Campabadal
Organyà	Marc Benavent
Peramola	Francesc López
Valls de Valira	Antoni Mentruit

ALTA RIBAGORÇA	
Senet	José Antonio Parache
Vilaller	Jaume Monsé
CERDANYA	
Alp	Judith Sanmartí
Bellver de Cerdanya	Xavier Porta
Das	Isidro Irla
Fontanals de Cerdanya	Ramón Chia
Ger	José Ester
GUILS DE CERDANYA	Juan Cristóbal Pérez
Isòvol	Pere Oliu
Lles de Ceranya	Alba Roig
Llívia	José Juan Pous
Meranges	Oliver Verdaguier
Montellà i Martinet	Josep Castells
Pi de Cerdanya	Joan Capdevila
Prats i Sansor	Silvia Bertran
Puigcerdà	Joan Planella
Riu de Cerdanya	Josep Boixadé
Urús	Josep Morera
PALLARS SOBIRÀ	
Alt Àneu	José Ruso
Esterrí d'Àneu	Ramon Villuendas
Guingueta d'Àneu	José Antonio Cervós
Isil i Alòs	Joan Borràs
Lladorre	Josep Ticó
Rialp	Joan Sebastià
Soriguera	Josep Ramon
Sorpe	Jordi Gasia
Sort	Marc Faurat
PALLARS JUSSÀ	
Abella de la Conca	Xavier Bernadó
Castell de Mur	Josep Castells
Gavet de la Conca	Josep Balaguer
Isona i Conca Dellà	Ramon Vilanova
Llimiana	Marc Martí
La Pobla de Segur	Lluís Bellera
Salàs de Pallars	Ramon Arqué
Sarroca de Bellera	Marta Moyes
Senterada	Genís Palau
Talarn	Lluís Oliva
Tremp	Josep Maria Ardanuy

Esquerra té vuit alcaldies

abans de començar:

**Sant Guim de Freixenet,
Sant Feliu Sasserra, Olost,
l'Espluga Calba, Blancafort,
Palau-sator, Lluçà i Alpens.**

PENEDÈS	
ALT Penedès	
Castellet i la Gornal	Carles Sisquella
Castellví de la Marca	Pere Puig
Fontrubí	Josep Maria
Gelida	Miquel Carrillo
Olèrdola	Lydia Girona
Olesa de Bonesvalls	Jesús Muntaner
Sant Martí Sarroca	Manel Romanos
Sant Pere de Riudebitlles	Jesús Salius
Sant Quintí de Mediona	Pol Pagès
Sant Sadurn d'Anoia	Albert Prat
Santa Margaridai els Monjos	Sebastià Robles
Subirats	Antoni Soler
Torrelavit	Ramsés Català
Torrelles de Foix	Ramon Ganzer
Vilafranca del Penedès	Josep Quelart
BAIX Penedès	
Calafell	Carles Rion
Cunit	Ivan Faccia
El Vendrell	Eladi Llop
La Bisbal del Penedès	Josep Maria Puigibet
L'Arboç	Carles Ribé
Sant Jaume dels Domenys	Martí Ventura
Santa Oliva	Josep Carreras

GARRAF	
Canyelles	Montse Martínez
Cubelles	Joan Andreu Rodríguez
Olivella	Jaume Torras
Sant Pere de Ribes	Carme Farràs
Sitges	Àngels Parés
Vilanova i la Geltrú	Josep Tomàs Àlvaro
ILLES BALEARS I PITIÜSES	
MALLORCA	
Alcúdia	Miquel Ques
Artà	Guillem Caldentey
Binissalem	Josep Martí
Bunyola	Andreu Bujosa
Calvià	Joan Miquel Chacon
Capdepera	Jordi Bou
Marratxí	Sion Galmés
Pollença	Miquel Àngel Sureda
Sineu	Julia Gayà
Sóller	Miquel Gual
Son Servera	Conxi Peña
PAÍS VALENCIÀ	
ALACANTÍ	
Alacant	Francesc Esteve
Mutxamel	Joan Andreu Pérez
Xixona	Joan de Déu Martines
ALCALATÉN	
L'Alcora	Vicent Bosch
ALCOIÀ	
Alcoi	Josep Rafel Cortés
Onil	Josep Tadeu Berenguer
BAIX MAESTRAT	
Benicarló	Jeroni Salvador
Vinaròs	Guillem Alsina
BAIX VINALOPÓ	
Creventent	Joan-Miquel Tomás
Elix	Josep-Amílcar Albert
CAMP DE MORVEDRE	
Albalat dels Tarongers	Rafa Asensio
Faura	Domènec Garcia
Sagunt	Ximo Graña
CAMP DE TÚRIA	
Llíria	Àlex Gisbert
COSTERA	
Xàtiva	Lupe Ferrer
HORTA	
Alaquàs	Miguel Sureda
Alboraia	Lluís Pujades
Alfafar	Miguel Acosta
Burjassot	Esteban Morelle
Catarroja	Marc Muñoz
Mislata	Pau Osório
Montcada de l'Horta	Josep Marí
Paterna	Enric Crespo
Picanya	Imma Cunyat
Torrent	Alfons Tudela
València	Josep Heras
Xirivella	Raül Castelló
MARINA ALTA	
La Vall de Laguar	Josep Manel Barber
MARINA BAIXA	
Benidorm	Salvador Cervera
PLANA ALTA	
Almassora	Salvador Vilar
Castelló	Celestí Gimeno
PLANA BAIXA	
La Vall d'Uixó	Lluís Moliner
Vila-real	Santiago Cortells
RIBERA ALTA	
Algemesí	Raül Sanxis
Alzira	Josep Carreres
Carcaixent	Joan Martínez
Carlet	Josep Solà
RIBERA BAIXA	
Cullera	Manel Joan
Sueca	Vicent Amanç Viel
SAFOR	
Gandia	Vicent Terol
Oliva	Joan Savall
Simat de la Vallidigna	Joan Serra
VALL D'ALBAIDA	
Ontinyent	Pere Vidal

CARLES FARGAS

Jordi Portabella

Candidat d'Esquerra a l'alcaldia de Barcelona.

«Barcelona ha de ser la capital universal de la diversitat»

PERFIL

Jordi Portabella
Barcelona, 1961

Portaveu d'Esquerra a l'Ajuntament de Barcelona i segon tinent d'alcalde

Llicenciat en Biologia per la UB i màster en Enginyeria Ambiental per la UPC.

És president de la Fundació Amigos de las Galápagos, és coautor del llibre *Nosaltres i l'entorn* (1994) i ha dirigit la col·lecció «Medi Ambient a l'abast» de l'editorial Empúries-Edicions 62. És membre del patronat de la Universitat Martí l'Humà. Ha rebut la distinció Josep Pla de Turisme.

Afiliat a Esquerra des de 1987. Diputat a la quarta i cinquena legislatura, ha estat portaveu adjunt del Grup Parlamentari d'Esquerra així com membre de la Junta de Portaveus. Actualment és segon tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Barcelona.

□ POL PAGÈS

Aquestes seran les terceres eleccions municipals en què encapçalaràs la llista d'Esquerra a Barcelona. Quin balanç fas de la política municipal del cap i casal en tots aquests anys? Què creus que ha aportat Esquerra i Jordi Portabella? Durant el primer mandat a Esquerra ens vam marcar l'objectiu de fer la vida més fàcil a la ciutadania de Barcelona. Vam demostrar que des dels àmbits més propers a la ciutadania l'independentisme era una opció útil, era el sobiranisme del detall. Vam administrar àrees molt emocionals, com per exemple el Zoo, que és l'equipament familiar més estimat per la ciutadania. Però des d'altres àmbits també vam connectar amb la població: oferint espais verds des de Proeixample, orgull de ciutat i catalanitat des del Paisatge Urbà, portant Catalunya al món des de Turisme de Barcelona i resolent alguns aspectes de la identitat catalana a Barcelona, com el pevetter del Fossar, o en el segon mandat amb l'escut i la bandera.

En el segon mandat volíem fer una Barcelona més forta i hem demostrat que la gestió quotidiana ha d'anar acompanyada d'un lideratge sòlid, d'una idea de ciutat, d'una idea de país. Hem administrat principalment l'àrea econòmica però també la de dona, drets civils, joventut i el districte de

Gràcia, i ens ha funcionat bé. La gent confia en nosaltres perquè Esquerra els serveix, Esquerra ha aportat una bona gestió de la *res pública* i ha donat un lideratge particular a la ciutat.

Si poguessis resumir el teu programa per al període 2007-2011 en tres propostes bàsiques, quines serien?

Si m'ho permeteu, jo destacaria sis eixos que aglutinen les 100 propostes de programa: Una sola Barcelona amb barreja d'usos i de persones sense guetos; una ciutat assequible econòmicament; una ciutat femenina i emprenedora; la ciutat de les idees amb talent i creativitat; la conciliació productiva de la vida laboral i familiar; la independència per arribar al món des de la capitalitat de la llengua i la cultura catalanes.

«Com a capital de la llengua i la cultura catalanes, hem d'actuar amb transversalitat»

La política municipal a Barcelona en qualitat de capital de la nació catalana té una clara rellevància nacional. Quines mesures voleu aplicar per potenciar la capitalitat de Barcelona?

Barcelona és una ciutat universal i catalana. Barcelona és la capital de la llengua i la cultura catalanes. Per això demanem transversalment la complicitat de tots els sectors de la ciutat, el econòmics, els culturals, els socials, a partir de múltiples mesures específiques del seu sector, que alhora signifiquen la seva participació en un nou renaixement de la cultura catalana. Fa una dècada que anem bé econòmicament i tenim un bon conseller de Cultura, així que es donen les condicions perquè es produeixi aquesta situació. Però Barcelona és també la porta d'internacionalització i la marca més important de Catalunya que mira el món i vol canviar el món. En aquest sentit, proposem un Consell de Cent del Planeta, amb 100 ciutats, 100 persones, 100 idees per abordar el canvi climàtic, per parlar de pau i per ser la referència mundial en contra de la globalització homogeneïtzadora i a favor de la diversitat cultural, lingüística i biològica.

DAVID CAMPOS

↑ Jordi Portabella en una intervenció durant la Festa d'Esquerra.

«La cultura catalana ha dibuixat la Barcelona universal i cosmopolita»

Com a ciutat cosmopolita d'Europa, quin model d'identitat defenseu per a Barcelona?

A Barcelona som com som. És a dir, som la capital de Catalunya i això es nota en el llegat cultural, en la història, en el comerç, als mercats, en l'art. El pòsit cultural de Catalunya ha dibuixat la Barcelona universal. Per tant, al món hem projectat la nostra diferència, la diferència de ser catalans en una cultura global que vol ser massa sovint única i homogènia.

Pel fet que Barcelona és una capital del món també som essencialment una societat d'acollida. Això és interessantíssim perquè permet l'intercanvi d'idees amb gent de diverses procedències, permet repensar-nos, permet avançar i imaginar projectes nous. Per tant, el nostre model és el de catalans cosmopolites.

Un dels principals problemes de la ciutat és el preu de l'habitatge. Què proposa Jordi Portabella per garantir una Barcelona dels barcelonins i barcelonines?

Tant a nivell d'estat com de la Generalitat i de l'Ajuntament de Barcelona, la política d'habitatge ha estat inexistente fins fa quatre anys. Això ha comportat un desequilibri important del mercat immobiliari que ara s'ha de corregir amb polítiques de nova construcció que tinguin un alt percentatge de protecció, polítiques de lloguer i de rehabilitació. En lloguer proposem una gran Borsa del Lloguer que arribi a tots els barris, hem de proposar a les entitats financeres un Pacte Financer per l'Habitatge. Amb els pisos nous no arribem a la demanda ni de bon tros. No tenim un problema de pisos, tenim un problema financer. Per tant, hem de proposar garantir productes més segurs, hem de proposar uns marges raonables dels tipus d'interès. Tenim un pro-

grama concret que en diem «un grapat d'idees per arribar a final de mes».

Esquerra sempre ha jugat fort als barris. Com els potenciareu?

Busquem la ciutat barreja, busquem la proximitat, el contacte. Busquem la barreja de serveis i també de persones. Barcelona en els darrers deu anys ha canviat la seva pell, en sis anys hem multiplicat per sis la població procedent del món. Per tant, hem impulsat la participació ciutadana a través dels Consells de Barri, hem fet espais comuns per als barris des de Proeixample. Però en volem més encara i per això defensem que 15 consellers dels que integren cada ajuntament de districte siguin escollits directament per la ciutadania de cada un dels districtes respectius i que d'aquesta manera es guanyi més representativitat, més aprofundiment democràtic, més proximitat i més cohesió social.

Des d'Esquerra de Barcelona heu fet una llista pensada per reflectir la ciutadania. Per què és important fer una llista així?

El més important per a nosaltres és la força de la nostra militància. Per això,

la nostra militància és la columna vertebral de la nostra llista. Però també hem fet l'esforç d'obrir el nostre projecte a la ciutadania, perquè la ciutat volia participar en la candidatura d'Esquerra. Això també és bo, perquè ens hem obert a les sensibilitats veïnals dels nostres barris amb la incorporació de dos presidents, hem incorporat persones de renom que s'han compromès amb Esquerra i s'han afegit al projecte juristes demòcrates d'altra representativitat.

Combinem el tremp de la nostra militància amb la il·lusió renovada de la ciutadania. Això ens hauria de donar encara més confiança, perquè som l'únic partit que intenta canviar la relació entre la ciutadania i els polítics a partir de la seva participació. Confitem en la nostra militància i acollim la ciutadania.

Esquerra està duent a terme una campanya innovadora i diferent de les campanyes habituals. Quins són els aspectes que potencieu? Què voleu aconseguir?

Esquerra ha après de la ciutadania i l'ha escoltada durant tot el man-

dat. Des de les nostres àrees de gestió hem posat en marxa idees concretes que procedien del teixit ciutadà. Per exemple, l'any del comerç és una idea dels nostres propis comerciants. En termes col·loquials, nosaltres hem parat la taula perquè la societat barcelonina expressi i concreti les seves idees. Hem constatat que escoltant, la gent també s'entén, i per això hem fet una campanya de contacte amb la gent. Hem creat una oficina del candidat on cada dia de la setmana un regidor atén la ciutadania, la qual a tall individual ens trasllada les seves queixes però també les seves propostes. D'aquest programa de recollida de demandes en diem «l'Esquerra et serveix» i busquem ser útils i estar al servei de la gent. El que hem fet és invertir la relació entre els polítics i la ciutadania i, per tant, ens hem posat al seu servei.

L'experiència ha funcionat molt bé i aquesta oficina de contacte directe la mantindrem oberta després de les eleccions municipals.

«La ciutadania ha d'escollir de manera directa els consellers de districte»

Per tant, heu pogut parlar dels temes polèmics i que més mobilitzen el teixit veïnial. Quina és la posició d'Esquerra en el traçat del TAV, i quina és la vostra proposta estrella en matèria de mobilitat?

El TAV ha d'arribar a Barcelona, a Sants, i no podem esperar gaire més. L'estació de Sagrera és indispensable per poder connectar-nos amb Europa, i la seva construcció cosirà tot el buit urbà que en aquests moments hi ha a Sagrera. Ara bé, la unió entre Sants i Sagrera, el pas per sota de Barcelona, l'hem de repensar amb tranquil·litat i bons aliments. La nostra opció és fer passar el TAV pel túnel del carrer Aragó que ja existeix, aquest túnel només haurà d'ampliar-se i significa un impacte molt menor que la construcció d'un túnel nou.

Però encara ens interessa més una bona xarxa de transport públic regional. Nosaltres proposem el metro Regional; volem arribar amb metro a Vic, a Mataró, a Vilanova, a Vilafranca, a Manresa, a Igualada. Hem de crear quatre línies de metro noves fora de Barcelona ciutat, hem d'integrar les Rodalies de Renfe, el Ferrocarrils de la Generalitat i el Tramvia en una única xarxa, en un únic operador. Un únic servei gestionat per les administracions catalanes que garanteixi una freqüència de trens d'entre 2 i 15 minuts segons les distàncies i l'hora del dia. Evidentment, necessitem que Renfe faci les inversions que li pertocuen abans de rebre'n el traspàs, i especialment a Barcelona és clar que tenim altres propostes per millorar la mobilitat a tot Catalunya, però aquesta seria la proposta més central per a nosaltres.

«Esquerra decidirà el nou govern municipal de Barcelona amb el valor afegit de presentar un alcaldable de consens»

Des de l'any 1999 Esquerra ha millorat sempre els resultats electorals. Quines aspiracions té la candidatura de Barcelona per aquestes eleccions? Tindrem alcalde independentista?

Esquerra espera tenir un nombre de regidors i regidores suficients i necessaris per formar govern. És a dir, que només es pugui formar govern si prèviament hi ha un acord amb Esquerra. Però també pensem que serà alcalde la persona

que sumi més consens, i esperem ser el nucli del consens. De moment hem fet els deures, tenim un coneixement sòlid de la ciutat i de tots els racons de Barcelona, hem presentat una candidatura oberta a la ciutadania de Barcelona, hem incorporat quatre persones independents al valor intrínsec dels que ja són militants, i de moment la ciutadania ens respon. Esperem que els resultats del 27 de maig siguin els òptims per aconseguir-ho.

Breus

FUNDACIÓ PERE ARDIACA

Uriel Bertran participa en una jornada sobre l'autogovern al Friül

El passat 30 de març Uriel Bertran, secretari d'Imatge i Comunicació d'Esquerra i diputat al Parlament, va viatjar a Udine (Friül, República Italiana) per discutir sobre l'autodeterminació de Catalunya i de la regió del Friül-Venècia Júlia des del punt de vista de l'esquerra. La jornada va estar organitzada per la Fundació Pere Ardiaca i l'associació cultural La Rinascita.

MAR VILA

Esquerra, al carrer durant la Diada de Sant Jordi

Per la jornada de Sant Jordi Esquerra va organitzar una parada a la Rambla de Barcelona en la qual va distribuir material divers. La parada va servir també perquè diferents dirigents d'Esquerra dediquessin exemplars dels seus llibres. Entre ells destacaven Carod-Rovira, Joan Puigcercós, Joan Ridaó, Josep Huguet o Uriel Bertran, entre d'altres. A més, es va obsequiar la canalla amb globus d'he-li i a qui ho volgués amb punts de llibre.

ESQUERRA

S'arxiva l'acusació contra Joan Puig i Joan Lladó

Fins i tot la justícia espanyola ha donat la raó als mallorquins que defensen la terra i una costa pública amb dret de pas per a tothom, tal com preveu la Llei de costes. Així, ha estat arxivada la denúncia que l'espanyolista Pedro J. Ramírez va presentar contra el diputat d'Esquerra al Congrés espanyol Joan Puig i el president d'Esquerra-Illes, Joan Lladó, per haver-se banyat a la seva piscina il·legal de Son Servera l'agost de 2005.

La Festa d'Esquerra aplega més de 1.500 persones a Girona

DAVID CAMPOS

↑ Panoràmica del dinar popular que es va servir durant la jornada.

REDACCIÓ

El diumenge 15 d'abril Esquerra va celebrar la tercera edició de la festa del partit. Enguany la cita era al parc de la Devesa de Girona, on s'havien organitzat tot un seguit d'actes, des de polítics fins a lúdics i culturals, enfocats a gent de diverses edats, a més d'actes per a la canalla. La jornada va cloure amb un dinar popular.

La festa també va servir com a punt de trobada dels candidats i candidates de les 745 llistes electorals que Esquerra presenta arreu dels Països Catalans. Tots ells, juntament amb el secretari general d'Esquerra, Joan Puigcercós, i el president del partit, Josep-Lluís Carod-Rovira, van realitzar una sessió fotogràfica de grup a les escales de la catedral de Girona.

L'acte polític central va comptar amb la participació de caps de llista de candidatures de diferents punts dels Països Catalans. Entre ells, hi van intervenir la candidata a l'alcaldia de Girona, Cristina Alsina, i el candidat a l'alcaldia de Barcelona, Jordi Portabella.

La clausura de l'acte va anar a càrrec de Joan Puigcercós i de Josep-Lluís Carod-Rovira. Durant la intervenció, Puigcercós va animar el partit a «treballar més que mai i a ser forts als ajuntaments».

Per la seva banda, el president d'Esquerra es va referir a l'Estatut i va destacar que una sentència desfavorable del Tribunal Constitucional suposaria «la primera vegada que desautoritza allò que el poble ha votat en referèndum». Carod va dir que «s'equivoquen els qui creuen que d'aquesta manera tancaran per sempre la qüestió catalana, perquè el que passa-

rà serà que els catalans i les catalanes tancarem per sempre la qüestió autonòmica».

En aquest sentit, Josep-Lluís Carod-Rovira també va afirmar que «la democràcia és més important que la Constitució espanyola, que l'Estatut i que la unitat d'Espanya», i va afirmar que «la veritable democràcia és el dret dels catalans i les catalanes a decidir el que volem». Carod també va sentenciar que «decidirem», però «no entre el nacionalcatolicisme del PP i un PSOE

desorientat que mai no ha articulat cap projecte federal».

Finalment, el president d'Esquerra va donar les gràcies a tots els que han fet possible les 745 llistes que concorreran a les eleccions municipals i que són el fruit de «molts esforços, sacrificis i hores robades al temps personal de cadascú».

Un any més la militància d'Esquerra va ser una pinya, a més de ser una bona mostra de la societat catalana i de la seva pluralitat.

DAVID CAMPOS

↑ Moment culminant de la representació d'un grup de falcons.

La Fundació Josep Irla també estrena seu

POL PÀGES

↑ Els treballadors de la Fundació Josep Irla a la nova seu.

Durant aquest mes d'abril la Fundació Josep Irla ha abandonat l'antiga seu de Villarroel per traslladar-se a la seva nova seu, per la qual cosa la nova adreça és la següent:

**Calàbria, 166 entresòl
08015 Barcelona
93 567 78 63
info@irla.cat.**

Jornada sobre infraestructures

Amb el títol «Aeroports, rodalies... les infraestructures, un dèficit endèmic a Catalunya?», la Fundació va organitzar el passat 20 d'abril una jornada amb experts de l'àmbit econòmic i polític que van parlar del futur de les connexions ferro-

viàries, viàries i aeroportuàries a Catalunya. Entre les personalitats més destacades hi havia Germà Bel, catedràtic d'Economia Aplicada de la UB; Joan Canals, president de Pulligan International SA; Rafael Echevarne, director de Màrqueting i Desenvolupament de Negocis de l'aeroport de Ciudad Real; Elisenda Paluzie, doctora en Ciències Econòmiques de la UB, i Xavier Roig, empresari i escriptor. La jornada va comptar amb la participació del segon tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Barcelona, Jordi Portabella, i amb el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, Josep Huguet.

Memorial Lluís Companys 2007

El 26 d'abril la Fundació Josep Irla va realitzar l'acte de lliurament del premi Memorial Lluís Companys 2007, pel qual es reconeix una persona i una entitat catalanes que s'han distingit per la seva acció social a favor de les classes populars o en la lluita contra la marginació dels sectors menys privilegiats. Enguany els galardonats han estat l'assagista Francesc Candel, pel seu treball a favor dels drets dels immigrants, i la Plataforma Ciutadana per l'Empresa Inclusiva a Catalunya, per la seva tasca per construir un país amb igualtat d'oportunitats per a tothom.

Les JERC presenten l'Acampada Jove 2007

JERC

El jovent independentista va presentar al MACBA la 12a edició de l'Acampada Jove, que tindrà lloc els dies 12, 13 i 14 de juliol a Sant Celoni (Vallès Oriental). Per a aquesta edició destaquen les actuacions dels millors grups en llengua catalana, així com grups internacionals com ara Els Pets, La Troba Kung-Fú, Feliu Ventura, Obrint

Pas, Soul Atac, Discípulos de Otilia, Celtas Cortos, Betagarri, Burman Flash, Ojos de Brujo, Berri Txarrak i Dr. Calypso, entre altres formacions, amb un total de 25.

L'Acampada Jove és un espai de reivindicació que combina el to lúdic i festiu amb un important component de lluita social, encarat especialment

als problemes que afecten el jovent. Pere Aragonès, diputat al Parlament i portaveu de les JERC, va destacar que «l'Acampada Jove s'ha consolidat com el primer festival musical juvenil dels Països Catalans». L'objectiu de les JERC és superar els 38.000 assistents de l'edició anterior. Per a més informació: www.acampadajove.cat

Breus

JERC

Les JERC presenten els seus candidats a Vilafranca del Penedès

Les candidates i els candidats de les JERC per a les eleccions municipals van presentar-se el 21 d'abril al local social dels Castellans de Vilafranca, Cal Figarot. Pere Aragonès, diputat al Parlament i portaveu nacional de l'organització, va afirmar que «les JERC obtindrem 100 regidors per implantar polítiques d'emancipació juvenil». Les JERC van comptar amb el suport de Carod-Rovira.

EULÀLIA IGLESÍAS

Esquerra puja en intenció de vot segons la darrera enquesta de la Generalitat

El baròmetre de primavera del Centre d'Estudis d'Opinió revela que Esquerra puja en intenció de vot, fet que afiança la formació independentista com a tercera força política plenament consolidada. Així, si se celebressin eleccions Esquerra obtindria el 15% de vot total, per sobre dels resultats de l'1 de novembre, fet que assegura que l'independentisme està mobilitzat per a les municipals.

DAVID CAMPOS

Esquerra commemora l'aniversari de la República

Amb un dinar popular al barri de Sants de Barcelona, Esquerra va commemorar la República Catalana setanta-sis anys després de la seva proclamació, avui com ahir en any d'eleccions municipals. El president d'Esquerra-Barcelona, Oriol Amorós, va recordar que la causa republicana «continua vigent», i l'alcalde d'Esquerra a Barcelona, Jordi Portabella, va advertir que «no podem viure en un estat que no respecta la sobirania del nostre Parlament».

Esquerra es presenta a 20 municipis, on viu el 75% de la població de les Illes

↑ Les candidates i els candidats d'Esquerra a les municipals, al Parlament i al Consell de Mallorca.

□ MARGALIDA SEGUÍ

Esquerra es presenta a 20 municipis de Mallorca i d'Eivissa, on viu el 75% de la població de les Balears. A Mallorca es presenta en solitari als municipis d'Alcúdia, Bunyola, Calvià, Marratxí, Pollença, Sineu i Capdepera. A Binissalem ho fa conjuntament amb Independents de Binissalem; a Son Servera i a Artà conjuntament amb Els Verds; i a Sóller, com a Entesa per Sóller.

A més, es presenta en coalició a quatre municipis: Felanitx (el primer candidat d'Esquerra és Miquel Àngel Ben-

nassar), Porreres (Pau Aranz) i Palma (Cathy Sweeney), on la coalició és la del Bloc—que integra el PSM, Alternativa (Esquerra Unida i Els Verds) i Esquerra—; i a Manacor, on la coalició està formada per PSM, Esquerra i Els Verds, el primer candidat d'Esquerra és Joan Llodrà.

El 2003 Esquerra es presentava tan sols a dos municipis de Mallorca; en aquestes eleccions es presenta a 15, on hi viu el 80% de la població d'aquesta illa.

El lema genèric per a tots els municipis mallorquins és «l'es-

querra +útil», ja que Esquerra s'ha demostrat útil per a les Balears a totes les institucions en què té representació.

A Eivissa, Esquerra forma part, amb Esquerra Unida i els nacionalistes d'ENE, de la coalició Eivissa pel Canvi, que es presenta juntament amb el PSOE als cinc municipis així com al Parlament i al Consell Insular de la pitiusa gran.

Els projectes d'Esquerra als municipis tenen l'objectiu de contenir el creixement desmesurat a què estan sotmesos i dotar a la gent dels serveis socials necessaris.

Presentades les llistes del Bloc per Mallorca al Parlament i al Consell de Mallorca amb la participació d'Esquerra

□ MARGALIDA SEGUÍ

El Bloc per Mallorca ha presentat les seves candidatures al Consell de Mallorca i al Parlament de les Illes Balears. Les seves llistes compten amb candidats i candidates d'Esquerra, del PSM, d'Alternativa (Esquerra Unida—Els Verds), a més a més de diversos representants que s'incorporen a les llistes en qualitat d'independents.

La llista del Consell està encapçalada per Joana Lluïsa Mascaró (PSM) i incorpora a llocs de sortida membres de tots els partits que formen la coalició. Hi figura en quarta posició el president d'Esquerra a les Illes Balears, Joan Lladó. Per part d'Esquerra, també en formen part Helena Inglada, al tretzè lloc, arqueòloga i secretària de Cultura i Patrimoni d'Esquerra a les Illes Balears; Josep Martí, al lloc número vint, candidat d'Esquerra—Independents a la batlia de Binissalem; Olga Sancho, a la posició número vint-i-set, representant de les JERC, i el president d'Esquerra a Sineu, Rafel Gelabert, al lloc número trenta-quatre.

La llista del Parlament l'encapçala Biel Barceló, també del PSM; el primer lloc per Esquerra és per a Margalida Seguí, portaveu i secretària de la Dona del partit independentista; i també en formen part Miquel Àngel Surreda, cap de llista municipal d'Esquerra a Pollença; Maria Francesca Puig, candidata de la llista d'Esquerra Unida+Els Verds i Esquerra a Son Servera; Andreu Oliver, representant de JERC—Illes; Esperança Mateu, candidata a regidora de Bunyola per Esquerra, i Joan Miquel Chacón, candidat d'Esquerra a la batlia de Calvià.

Les candidatures del Bloc són les úniques sobiranistes i d'esquerres a l'illa de Mallorca, i són les que generen més il·lusió i esperança de canvi al Parlament de les Illes Balears entre la ciutadania. Esperem que això es tradueixi també en un canvi de govern que porti noves polítiques socials i de protecció del territori, del medi ambient i de la cultura del nostre país, ben diferent de la política arrogant i devastadora del Partit Popular.

ENTREVISTA

Cathy Sweeney

Candidata del Bloc per Palma a proposta d'Esquerra

«M'hi il·lusiona treballar pels Països Catalans i la societat que m'ha acollit»

Què fa una dona nascuda a Irlanda del Nord en un lloc com aquest?

A les Illes Balears, hi som per dues raons, una d'acadèmica i una de personal. Vaig venir a practicar l'espanyol que havia après a l'escola i m'hi vaig quedar per una relació de parella, però això pertany a l'àmbit privat. Pel que fa a l'espanyol, em vaig adonar tot d'una que no era la llengua de la gent d'aquí,

vaig començar a aprendre català i, quan en vaig saber prou, vaig canviar de llengua. A partir d'aquí, vaig començar a ser més feliç perquè em vaig sentir molt més ben acollida.

Com veus la situació lingüística?

La situació oficial del català ha millorat molt, però la situació social de la llengua s'ha deteriorat tant que a la població immigrada d'ara li costa detectar quina és la llengua pròpia del

lloc que ha triat per viure. I no és per culpa seva sinó de les institucions públiques, que no compleixen els deures que la legislació vigent els encomana, amb una actuació entre la desídia i l'agressió sistemàtica. També en són responsables molts parlants, que no respecten el dret dels immigrants a conèixer la llengua catalana.

I la candidatura? T'estrenes en la política, oi?

Efectivament, és la primera vega-

da que apareix el meu nom en una candidatura. Em present a la llista del Bloc per Palma, a proposta i en representació d'Esquerra, com a independent. M'enorgulleix ser-hi, amb el consens de tots, a proposta d'Esquerra, perquè Esquerra té el valor afegit de ser l'únic partit del Bloc amb presència a tot el territori nacional.

I què t'ha duit a fer aquesta passa?

Em fa il·lusió participar en un

projecte capaç de capgirar el panorama desolat que deixen aquells que ens han des governat, «sense complexos», durant la darrera legislatura. Em fa il·lusió participar-hi en representació d'un partit l'entrada del qual a les institucions implicarà un gran avenç en la reconstrucció nacional. I em fa il·lusió tenir l'oportunitat de retornar alguna cosa de profit a aquesta societat que m'ha acollit.

Esquerra participa en la marxa per la memòria històrica d'Alacant

ESQUERRA

↑ La marxa republicana va comptar amb un bloc destacat d'Esquerra.

RAÛL GARAY

Militants i simpatitzants d'Esquerra de les comarques de l'Alacantí i el Baix Vinalopó van participar, el diumenge 1 d'abril, en la manifestació organitzada per la Comissió Cívica per a la Recuperació de la Memòria Històrica d'Alacant. La marxa va començar al port i va finalitzar de forma simbòlica al Camp dels Ametlers. Entre els assistents, hi havia el secretari d'Organització d'Esquerra-País Valencià, Jordi Vayà, i el candidat a l'alcaldia d'Alacant, Paco Esteve.

Cal recordar que durant els últims dies de març de 1939,

milers de republicans, civils i militars, es van refugiar en el port d'Alacant amb l'esperança d'embarcar cap a l'exili en uns vaixells que no van arribar. Unitats navals «nacionals» recolzades pels règims de Mussolini i Hitler van tancar la badia d'Alacant i no van deixar entrar-hi ni eixir-ne cap vaixell. El dia 30, els mercenaris italians de la divisió Littorio, al comandament del general Gambarà, van ocupar la nostra ciutat i van assetjar els accessos al port. Els últims republicans lliures van quedar atrapats.

Qualsevol resistència hau-

ria provocat una matança indiscriminada. Van haver de lliurar les armes als feixistes italians al servei dels franquistes, i en aquest moment es van perdre les llibertats i esperances de la Segona República espanyola. La Guerra Civil va acabar, així, en el port d'Alacant. Entre el 31 de març i la matinada de l'1 d'abril, la majoria van ser conduïts a l'anomenat Camp dels Ametlers. Ara, encara seguim reivindicant el reconeixement d'aquells herois defensors de la democràcia enfront d'un PP hereu d'aquells feixistes i d'un PSOE acovardit.

Esquerra exigeix responsabilitats polítiques per les víctimes del metro

Una nodrida representació d'Esquerra va estar present, el passat 3 d'abril, en la manifestació que va convocar a València l'Associació de Víctimes del Metro 3-J, per reclamar que es faça justícia amb les víctimes de l'accident i les seues famílies, davant la passivitat, o més bé hostilitat, envers elles del govern valencià. Cal recordar que l'accident a l'estació de Jesús, de la línia 1 de Metrovalència, va suposar la catàstrofe més gran produïda mai a un metro d'Europa i va ser produïda per l'es-

tat tercermundista de la línia.

El candidat d'Esquerra a l'alcaldia de València, Josep Heras, que va participar en la manifestació, va comentar que «l'actitud del PP ha sigut èticament monstruosa. Que amb 43 morts i desenes de ferits damunt la taula no haja dimitit ningú, et demostra quin és l'aspecte moral d'aquest partit ple de bones persones, membres de l'Opus Dei i Legionarios de Cristo».

Pel que fa a la sentència que ha arxivat les diligències penals obertes per l'accident,

Heras ha indicat que «des del més absolut respecte a les decisions judicials, no puc entendre com la jutgessa ha arxivat la causa sense més, i li ha reservat tota la responsabilitat al maquinista mort», i s'ha mostrat confiat que «la mobilització ciutadana servisca almenys per recordar-li a Camps que molts ciutadans ni oblidem ni perdonem».

Alfons Tudela, candidat d'Esquerra a l'alcaldia de Torrent —d'on eren la majoria de les víctimes— també va encapçalar la manifestació.

Josep Heras
Candidat d'Esquerra
a l'alcaldia de València

València, nació catalana

Per primera vegada en els catorze anys d'existència del nostre partit al País Valencià, Esquerra és una formació consolidada. Un partit amb simpatitzants i votants fidels que representa un nombre creixent de ciutadans i ciutadanes, treballadors i amants del seu país. S'ha acabat l'època en què l'independentisme no tenia credibilitat arreu dels pobles i ciutats del País Valencià.

Esquerra recull l'esperança i també el coratge de milers de valencians i valencianes que, alhora que sensibles a la injustícia, s'estimen el seu país i el defensen davant l'espòli, la depredació i la desnacionalització del PP-PSOE.

I en aquesta dinàmica no està exempta València, la ciutat. A València li fa falta una transformació radical que reculli el sentiment de pertinença als barris que tants ciutadans demanen, que rehabiliti i no destrosse. Una transformació que ajude, amb lleis i diners, l'accés a l'habitatge que necessiten tots els joves. Una transformació que faça de València una ciutat on el transport públic siga massiu i barat.

A València, però, no sols està en joc el benestar de la ciutadania. També està en joc la seua autonomia, la idiosincràsia que històricament ha sigularitzat València al llarg dels segles, la seua posició privilegiada en la Mediterrània occidental. Els actuals governants han utilitzat la nostra ciutat com a camp de proves dels projectes més descabellats (creació de grups feixistes, foment de la incultura, despersonalització de la ciutat...), tot amb una finalitat ben clara: separar-la al màxim de Barcelona i fer-la, com diuen ells, el «port de Madrid». Saben, amb escreix, que si les dues principals ciutats dels Països Catalans van de la mà, Espanya tremola. Saben que, malgrat que tants i tants valencians pugem i baixem amb normalitat al llarg de l'eix mediterrani, el que cal és fomentar la connexió amb la capital del «Reino», i saben que el port de València té sentit de ser només si serveix a Madrid. València no es mereix restar hipotecada als interessos nacionals espanyols. La prosperitat de València, el futur d'aquesta ciutat, per tant, està en joc.

ESQUERRA

↑ Els candidats a Torrent i València, Alfons Tudela i Josep Heras.

Acció Social i Ciutadania augmenta el seu suport als ens locals

El Departament d'Acció Social i Ciutadania incrementa les ajudes als ajuntaments, consells comarcals i mancomunitats perquè apliquin polítiques socials

REDACCIÓ

El Departament d'Acció Social i Ciutadania destinarà més de 107 milions d'euros a ajuntaments, consells comarcals i mancomunitats de municipis al llarg d'aquest any per finançar programes de serveis socials. La intenció de la consellera Carme Capdevila és reforçar a través d'aquestes ajudes els àmbits d'atenció social primària, inclusió social, atenció a la infància, situació de violència masclista i integració de persones immigrants. Els beneficiaris són tot un seguit d'ajuntaments de municipis de més de 20.000 habitants i 40 dels 41 consells comarcals.

Així, el Departament d'Acció Social i Ciutadania de la Generalitat ha adjudicat un total de 107.077.343 euros (26

milions més que l'any passat). D'aquesta manera, els 62 ajuntaments de més de 20.000 habitants que s'han presentat a la convocatòria rebran un total de 70.887.205 euros, i els 40 consells comarcals i la mancomunitat que s'hi han presentat en rebran un total de 36.190.138.

Nova etapa de relació amb els municipis

Entre els objectius de Carme Capdevila, hi ha «la necessitat de treballar conjuntament amb les administracions locals per fer front als reptes socials», per tal de cooperar en el finançament de programes locals i comarcals que fan referència als serveis socials d'atenció primària, al transport adaptat, a l'atenció especialit-

zada a persones amb disminució, a l'atenció especialitzada a la gent gran amb dependència, a les drogodependències i la prevenció de la sida, a l'impuls i l'ordenació de la promoció de l'autonomia personal i l'atenció a les persones amb situació de dependència, a la inclusió social, a l'atenció a la infància i l'adolescència, a les famílies monoparentals, a les dones i als seus fills en situació de violència masclista, i a la integració de les persones estrangeres immigrants, entre altres col·lectius en situació de risc.

Aquest pacte amb el món local va iniciar-se el 2004 i té vigència fins al 2008, amb l'objectiu de garantir l'estabilitat financera dels municipis i els consells comarcals.

GENERALITAT DE CATALUNYA

↑ Carme Capdevila en el moment de la signatura dels acords.

ENTREVISTA

Teresa Aragonès

Secretària de Funció Pública i Modernització de l'Administració

«Treballem per una Administració àgil i propera al ciutadà»

Quines són les principals funcions de la Secretaria de Funció Pública i Modernització de l'Administració?

Les principals funcions de la Secretaria de Funció Pública i Modernització de l'Administració són definir quina és la política en matèria de funció pública que volem desenvolupar i, en concret, definir el model de funció pública catalana, d'acord amb les competències que tenim assignades com a gestors del personal de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, i, d'altra banda, impulsar, coordinar i fer el seguiment de les polítiques de millora i modernit-

zació de l'Administració. En aquest sentit, pel que fa a la política de funció pública, ens correspon establir els criteris d'actuació en matèria de recursos humans de l'Administració de la Generalitat, elaborar les propostes de legislació en matèria de personal que ha d'aprovar el Parlament o el Govern, preparar i convocar les ofertes d'ocupació pública i, mitjançant l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, formar el personal al servei de les administracions públiques catalanes, capacitar els directius públics i impulsar la recerca en l'àmbit de la gestió pública, que avui dia és molt necessària.

Per tant, quines prioritats té per aquesta legislatura la Secretaria que dirigeixes?

Les nostres prioritats per aquesta legislatura se centren en l'aprovació de la Llei de la funció pública de Catalunya i en el que anomenem l'Agenda de Modernització, que inclou les mesures per fer de la Generalitat una administració orientada al servei de la ciutadania, les empreses i entitats per fer-la propera, àgil i comprensible.

Avui dia molts ajuntaments ja permeten fer alguns tràmits per via electrònica. Quins són els objectius de Teresa Aragonès en aquest aspecte?

L'objectiu és que la ciutada-

nia pugui fer tots els tràmits amb les administracions de Catalunya per via electrònica en un futur molt proper. De fet, el treball del Govern de la Generalitat va en consonància amb les negociacions que està duent a terme el grup d'Esquerra al Congrés dels Diputats, per tal que la nova Llei per a l'accés electrònic dels ciutadans a les administracions públiques doti Catalunya dels recursos suficients per assolir l'objectiu de tenir tots els tràmits administratius en línia l'any 2009.

En relació amb la modernització de l'Administració, quins aspectes són més urgents?

Ho són tots aquells que milloren l'eficàcia i l'eficiència dels recursos públics. En breu, i com a avançament del paquet de lleis de modernització de l'Administració que estem preparant, el Govern d'Entesa aprovarà un decret de mesures per a la millora del funcionament de l'Administració, de la Generalitat i de la qualitat dels serveis que incideix en el foment de la planificació plurianual de l'activitat de l'Administració, en l'extensió de les cartes de serveis als departaments i posa les bases per desplegar l'administració electrònica que hem de dur a terme aquesta legislatura.

El Govern homenatja el poble gitano

GENERALITAT DE CATALUNYA

↑ El conseller Puigercós reunit amb representants de les entitats gitanes.

REDACCIÓ

El 8 d'abril se celebra el Dia Internacional del Poble Gitano, i per aquest motiu la comunitat gitana de Catalunya va ser protagonista de tot un seguit d'actes institucionals durant aquella setmana. En primer lloc, el 4 d'abril Ernest Benach, president del Parlament, va fer la tradicional recepció, en la qual sis dones gitanes de diferents edats van pronunciar diversos parlaments.

D'altra banda, el 8 d'abril es van dur a terme diferents actes: al matí, al riu Besòs a l'altura de Sant Adrià, es va fer l'ofrena floral, amb la participació de més de 200 persones gitanes i no gitanes. A la tarda, a la Font Màgica de

Montjuïc, es van mostrar els colors de la bandera gitana i es va fer sonar l'himne gitano. A part, el Parlament va aprovar una resolució que reconeix les injustícies que ha viscut el poble gitano al llarg de la història. Finalment, el conseller Joan Puigercós va rebre 26 entitats gitanes al Parlament, a les quals va assegurar que «avui s'ha fet història, ja que el Parlament ha fet un gran pas endavant en reconèixer que no sempre Catalunya ha estat un país tolerant, just i solidari». També va remarcar que aquest procés veu la seva culminació amb l'aprovació, també per part del Parlament, del Pla integral del poble gitano el novembre del 2005.

Aquest Pla, coordinat pel Departament de Governació i Administracions Públiques, preveu un gran nombre de mesures que tenen com a finalitat l'equiparació del poble gitano a nivell social amb la resta de la població catalana, així com prestigiar la cultura gitana des d'un punt de vista positiu, integrador i tenint molt clar que la cultura gitana també és part de la cultura catalana.

Un altre dels objectius del Pla, i que el conseller ha volgut remarcar en la seva intervenció, és «recuperar, potenciar, transmetre i estudiar la llengua del poble gitano, el romaní, ja que un poble que oblidava la seva llengua perd les seves arrels».

Cultura exigeix mesures de transparència per subvencionar la Fira d'Abril

REDACCIÓ

El Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació ha incrementat enguany les exigències per subvencionar la Fira d'Abril, per part de la Generalitat, la Diputació, i l'Ajuntament de Barcelona, a fi de garantir tot un seguit de mesures de transparència.

El secretari de Cultura del Govern de la Generalitat, Eduard Voltas, ha establert aquests criteris per garantir a la ciutadania la transparència en l'assignació dels recursos públics. Entre els més destacats hi ha el fet d'exigir als organitzadors abans del certa-

men un pressupost detallat que tingui en compte les despeses i els ingressos previstos, així com la valoració econòmica de les ajudes en espècies per part de les administracions —cessió d'equipaments, etcètera—. A més a més, els organitzadors presentaran al Departament la programació artística prevista perquè aquest pugui avaluar l'interès cultural de les activitats a subvencionar, atès el caràcter finalista de les aportacions. D'altra banda, en un termini màxim de sis mesos, després de la finalització de la present edició de la Fira, els organitzadors hau-

ran de presentar a la comissió de seguiment les factures i els justificants relatius al total del pressupost de la Fira. Un cop entregats aquestes factures i justificants, s'encarregarà a una entitat especialitzada una auditoria sobre el total dels comptes de la Fira. Finalment, els usos del sòl es gestionaran des dels ajuntaments i d'acord amb el règim d'usos del sòl. A més a més, les entitats col·laboradores es podran instal·lar a la Fira sense cap mena de sobrecost. La Generalitat aportarà una ajuda de caràcter finalista de 49.300 euros.

Josep-Lluís Carod-Rovira

Vicepresident de la Generalitat de Catalunya

Sobirania i quotidianitat

Vivim a cavall de la història. I la història recent de la política d'aquest país ensenya com certes mentalitats no canvien a cop de discursos abrandats sinó davant evidències flagrants.

Els darrers trenta anys de «democràcia autonòmica» han coincidit amb el procés pel qual Espanya ha esdevingut sinònim de Madrid. Madrid s'ha quedat Espanya i Espanya, Madrid. Com un eucaliptus, s'ha desertitzat tot l'entorn peninsular i hi ha impedit altres punts de possibles competències. De fet, el propi lema de la Comunitat de Madrid ho resumeix amb agudesia: «Madrid, la suma de todos».

El centralisme no perjudica només Catalunya. També els altres territoris de l'Estat com Andalusia, Extremadura o Galícia. És un model profundament insolidari i excoent perquè utilitza l'esforç de tots els altres per propi interès, sense compartir-ne els beneficis, i pretén que tothom adopti com a pròpia una sola identitat cultural i lingüística.

Per als qui no compartim el concepte de Madrid-capital —perquè ja en tenim una, Barcelona—, el centralisme no només és antiquat sinó profundament ineficient, incompetent, poc competitiu i el principal obstacle per al progrés i el benestar de la societat catalana. Dia rere dia, constatem com allò que més depèn de Madrid és el que menys funciona: rodalies, aeroport... Si Espanya és això, hi ha fatiga d'Espanya.

La història ens ha permès creure, durant anys, que érem més del que érem. I la realitat és que som una simple autonomia entre disset. L'acompliment de la paràbola del rei nu. Catalunya no és ni serà una prioritat per a Espanya. I l'única solució és sortir-nos-en. Per primera vegada, podem formular una majoria democràtica que vulgui sortir d'aquest atzucac permanent.

Fins ara la sortida només la veien els cercles independentistes més patriòtics, més polititzats. Era el sobiranisme ideològic, estigmatitzat com a identitari, representat per uns centenars de milers de patriotes de pedra picada... Però la fatiga d'Espanya ha obert, de forma natural, l'espai social d'un sobiranisme nou que té a veure amb la qualitat de vida i la gestió de la quotidianitat.

«La fatiga d'Espanya ha obert un nou sobiranisme lligat a la qualitat de vida»

Llengua i pàtria catalana, en tenim uns quants. Ganes de viure amb dignitat i prosperitat, en tenim tots. I això és el sobiranisme pràctic, el que arriba a la conclusió que, vista l'experiència històrica i la realitat de cada dia, l'única manera de sortir del carreró sense sortida és sortint d'Espanya.

Aquest sobiranisme pràctic s'expressa de moltes maneres. Sovint en castellà, per sectors populars vinguts d'arreu que es pregunten per què els trens de rodalies van tan malament i perquè Santa Coloma de Gramenet no pot tenir les mateixes prestacions que Guadalajara. O els professionals liberals, comerciants i emprenedors, que no entenen per què no podem connectar-nos amb TGV pel corredor mediterrani o cap a França. O els empresaris, executius i turistes, que n'estan tips d'haver de passar sempre per Madrid per anar a qualsevol altre lloc del món. També hi ha intel·lectuals progressistes, cosmopolites però incòmodes amb la identificació uniformista d'Espanya...

Si després de 300 anys els federalistes no federalitzen i els autonomistes no autonomitzen, ha arribat l'hora de saltar la paret i treure'ns el tap. No cal ser nacionalista. Només tenir sentit comú i una idea pràctica de les coses: viure millor.

Els primers pressupostos del Govern d'Entesa

◇ IOLANDA LLAMBRICH

El Parlament continuarà la tramitació dels pressupostos de la Generalitat per al 2007, després que el ple del dia 2 de maig va rebutjar —per 58 vots a favor i 70 en contra— les esmenes de retorn que hi van presentar Convergència i Unió, el Partit Popular i el Grup Mixt.

El ple del Parlament també va rebutjar —per 50 vots a favor i 68 en contra— les tres esmenes que aquests mateixos grups van presentar al Projecte de Llei de mesures fiscals i financeres, conegut com a Llei d'acompanyament, de manera que la cambra també en seguirà la tramitació com ja estava previst.

Aquests són els primers pressupostos del Govern d'Entesa Nacional pel Progrés i amb el nou Estatut en vigor, i també els primers que es debaten aquesta VIII legislatura, que ha començat amb els pressupostos del 2006 prorrogats com a conseqüència de la dissolució del Parlament i les eleccions a la cambra al novembre.

Els pressupostos per enguany inclouen 127 entitats

↑ Joan Puigcercós i Sergi de los Rios conversant.

i sumen un import consolidat de 32.219 milions d'euros, un 8,5% més que el 2006. Aquesta xifra representa el 15,5% del producte interior brut de Catalunya i uns recursos per capita de 4.516 euros. Així mateix, els pressupostos preveuen una inversió per sobre dels 5.000 milions d'euros.

El dèficit no financer de l'administració catalana serà de 255 milions, xifra que representa una reducció respecte al dèficit previst per al 2006 del 64,1%, mentre que està previst que l'endeutament net

de l'exercici en curs disminueixi el 20,2%.

Uns pressupostos ambiciosos orientats a l'equilibri territorial

L'encarregat de defensar el projecte per part del Grup Parlamentari d'Esquerra va ser el diputat i candidat a l'alcaldia de Tarragona Sergi de los Rios, que ha destacat que els pressupostos són «ambiciosos, serveixen les necessitats del país amb una clara orientació a polítiques socials, milloren les condicions de competitivitat de l'economia catalana i aposten per l'equilibri territorial».

Sergi de los Rios

Diputat per Tarragona

Al servei de les persones

Els pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2007 inicien aquest mes de maig el seu camí amb el debat d'esmenes a la totalitat i els posteriors debats que acabaran de donar forma al projecte. Això ha estat així perquè —fruit de les eleccions de l'1 de novembre de 2006— el nou Parlament i el nou Govern de la Generalitat es van haver de constituir just al final de l'any passat i això va obligar a prorrogar els pressupostos del 2006 per iniciar el present exercici. Aquests pressupostos consoliden l'esforç inversor realitzat durant els darrers tres últims anys, que va suposar un canvi de tendència en el pes relatiu de la inversió en el conjunt del pressupost.

El compromís social del Govern de la Generalitat queda ben palès en les xifres presentades. Més de la meitat de la despesa total va destinada a serveis a la persona. 8.592 milions d'euros destinats a l'àrea de salut (un 26,7% del total del pressupost) que es dirigeixen a mesures com la inversió en noranta centres nous d'atenció primària, set hospitals nous i cinc centres nous especialitzats en el camp de la salut mental. 1.361,3 milions d'euros es destinaran a la protecció social, amb especial atenció a l'àmbit de la dependència: 18.700 places noves en residències per a la gent gran i ajuts econòmics que beneficiaran 40.500 persones grans dependents.

En l'àmbit educatiu s'incorporen 4.254 places de nou professorat i personal de centres docents com a conseqüència del Pacte Nacional per a l'Educació signat la passada legislatura. Es posa en marxa el Pla d'Equipaments Culturals i el desplegament del Pla d'Instal·lacions i Equipaments Esportius. 207,1 milions d'euros són per al suport a la creació, producció, promoció i difusió cultural. El finançament ordinari de les universitats públiques augmenta un 12,1%.

ENTREVISTA

Laura Vilagrà Diputada per Barcelona

«La lluita contra el canvi climàtic és una prioritat del Govern de la Generalitat»

Què significa per a tu poder representar Esquerra com a diputada al Parlament?

De fet, fa pocs mesos que sóc diputada i, per tant, encara em queden moltes coses per aprendre i viure. Tanmateix, tinc la sensació d'estar vivint un moment personal molt engrescador i, des del punt de vista polític, per a mi representa una gran responsabilitat. A més, Esquerra és l'única garantia de canvi social i d'emancipació nacional.

En aquesta legislatura, quins temes i àrees de treball concrets se t'han encarregat?

Essencialment, estic portant

els temes relacionats amb el medi ambient, i és per això que treballem intensament amb la sectorial i tenim contactes sovintejats amb entitats mediambientalistes. En aquest cas, sóc la portaveu d'Esquerra a la Comissió de Política de Medi Ambient, però també estic a la Secretaria de Política Territorial i, finalment, a la Comissió d'Acció Social.

Com a alcaldessa de Santpedor, com compagines les tasques amb la feina de diputada? Són feines complementàries?

La veritat és que les tasques derivades d'una alcaldia són trepidants, ja que has de pren-

dre decisions molt ràpides i aprofitar molt el temps i els recursos que tens a l'abast. En el cas del Parlament, el temps va més a poc a poc i, per tant, el ritme de treball també s'afebleix. Amb tot, essent diputada s'adquireix una visió més àmplia del país i de les diferents realitats territorials. D'altra banda, tinc clar que sóc diputada per tres comarques (Bages, Berguedà i Solsonès) i, per tant, em dec al territori i a portar al Parlament les seves inquietuds.

En una etapa en què els conceptes com creixement sostenible i canvi climàtic estan a l'ordre

del dia i han ascendit en el rànquing de preocupacions de la població, com valors la tasca parlamentària que s'està fent en aquest àmbit?

El Govern de la Generalitat té com a prioritat la lluita contra el canvi climàtic. De fet, aquesta qüestió és un dels ítems que Esquerra va impulsar en els acords programàtics de l'Entesa, amb coses concretes com avançar amb una política energètica sostenible i que aposti per les energies renovables, fer una política de gestió de l'aigua que compleixi les directives europees, penalitzar els municipis que no ho facin o que facin ma-

lament la recollida selectiva de residus...

Què canviaries o milloraries de l'actual sistema de treball parlamentari?

El treball parlamentari és excessivament feixuc. Es perd molt de temps en debats estèrils, i en canvi hauríem de promoure més la proximitat dels diputats als seus territoris i realitats socials. Amb tot, els diputats i les diputades d'Esquerra som gent que «trepitgem» el territori i coneixem bé les diferents realitats. Amb debats més àgils evitariem veure les imatges de l'hemicicle mig buit.

Esquerra rebutja el pacte PSOE-ICV per la memòria històrica perquè no anul·la les causes del franquisme de Catalunya

◇ MATIES RAMOS

El pacte IU-ICV-PSOE sobre la Llei de la memòria històrica ha estat un dels principals focus d'interès durant el mes d'abril al Congrés dels Diputats. El Grup Parlamentari d'Esquerra va anunciar que no se sumava a l'acord, ja que no reconeix jurídicament la condició de víctima a totes les persones físiques o jurídiques que van ser represaliades per la dictadura i no anul·la les sentències de tots els tribunals polítics i militars del franquisme. Alhora, Esquerra va denunciar que el pacte Iniciativa-PSOE obligarà els represaliats del franquisme a haver d'anar individualment, un a un, als tribunals i haver de reclamar que se'ls reconegui i que puguin rebre una indemnització, un fet que suposarà un autèntic viacrucis de paperassa i tràmits burocràtics que molta gent no podrà fer, ja sigui per la seva avançada edat o perquè no disposa dels recursos per pagar tots els costos derivats d'un procés d'aquestes característiques.

Esquerra va reivindicar el seu paper com a catalitzador de la demanda que existís una llei, després de vint-i-cinc anys de parlamentarisme, que cap govern espanyol no havia fet ni un gest referent a aquesta injustícia heretada de la transició. En aquest sentit, va recordar que el PSOE i ICV es van comprometre el setembre del 2004 al Congrés, a iniciativa d'Esquerra, a reclamar l'anul·lació del judici sumaríssim que va portar a l'execució Lluís Companys i la resta de causes que van condemnar a mort els anti-franquistes catalans. Aquest compromís va ser refermat per la vicepresidenta espanyola, Maria Teresa Fernández de la Vega, el 15 d'octubre del mateix any al Fossar de la Pedrera de Montjuïc. Per tots aquets motius, el Grup Parlamentari d'Esquerra va anunciar que es mantindrà ferm en la demanda d'una llei de memòria històrica que realment faci justícia amb totes les persones que van patir la persecució de la dictadura franquista i va reclamar que després de tants anys d'oblit, ara que finalment es farà una llei, no ens podem quedar a mitges.

D'altra banda, el ple del Congrés va aprovar, amb el suport de tots els grups excepte el PP, la presa en consideració d'una proposició de llei d'Esquerra per retornar als partits polítics els béns confiscats durant la dictadura franquista. Coincidint amb el 76è aniversari de la proclamació de la República, el Grup Parlamentari d'Esquerra al Congrés espanyol va presentar una proposició no de llei que instava el govern espanyol a presentar durant el primer trimestre de 2008 la liquidació presupostària detallada realitzada per la casa del rei durant aquest any. Alhora, Esquerra també va registrar una bateria de cent preguntes parlamentàries, amb la finalitat de recaptar dades sobre la transparència dels fons a la disposició de la família reial i les activitats del cap de l'Estat, Joan Carles de Borbó. Finalment, la Mesa del Congrés va frustrar amb els vots de PSOE, PP i Convergència i Unió la pretensió d'Esquerra de conèixer a fons com es gasta la seva retribució anual la casa reial espanyola. Esquerra va demanar explicacions per escrit a la Mesa del Congrés espanyol, va tornar a registrar les iniciatives i va anunciar que arribarà, si és necessari, fins al Tribunal Constitucional per reclamar transparència en les despeses de la casa reial.

↑ Fotografia de grup dels diputats d'Esquerra a Madrid.

Transparència dels comptes de la casa reial

Transparència dels comptes de la casa reial

Coincidint amb el 76è aniversari de la proclamació de la República, el Grup Parlamentari d'Esquerra al Congrés espanyol va presentar una pro-

posició no de llei que instava el govern espanyol a presentar durant el primer trimestre de 2008 la liquidació presupostària detallada realitzada per la casa del rei durant aquest any. Alhora, Esquerra també va registrar una bateria de cent preguntes parlamentàries, amb la finalitat de recaptar dades sobre la transparència dels fons a la disposició de la família reial i les activitats del cap de l'Estat, Joan Carles de Borbó. Finalment,

la Mesa del Congrés va frustrar amb els vots de PSOE, PP i Convergència i Unió la pretensió d'Esquerra de conèixer a fons com es gasta la seva retribució anual la casa reial espanyola. Esquerra va demanar explicacions per escrit a la Mesa del Congrés espanyol, va tornar a registrar les iniciatives i va anunciar que arribarà, si és necessari, fins al Tribunal Constitucional per reclamar transparència en les despeses de la casa reial.

ENTREVISTA

Laia Cañiguer Diputada per Girona

«Els Països Catalans adaptaran les beques a les necessitats dels estudiants»

Com ha plantejat Esquerra al Congrés dels Diputats la reivindicació sobre la política estatal de beques universitàries?

Durant la tramitació parlamentària de la LOU, les JERC i Esquerra ja vam plantejar la necessitat de modificar la política estatal de beques. Volíem que d'una vegada per totes es posés fi a la discriminació que pateixen com a conseqüència d'un cost de la vida i dels estudis més alt. Fruit d'aquestes negociacions, vam incorporar diverses esmenes que han esdevingut la base per poder introdu-

ir nous criteris en la concessió i gestió de les beques. Però un cop aprovada la Llei, calia aprofitar aquests nous elements i concretar en un mandat parlamentari noves mesures que recollissin part de les reclamacions històriques dels estudiants catalans. Per aquesta raó, Esquerra va realitzar una interpellació urgent a la ministra d'Educació, Mercedes Cabrera i, com a conseqüència d'això, el ple del Congrés va debatre dues setmanes més tard una moció presentada per Esquerra que finalment va ser aprovada per tots els grups excepte el Partit Popular. La moció recull el

compromís de modificar, abans d'acabar el 2007, el decret que regula la concessió de beques i ajuts a l'estudi perquè els estudiants de les comunitats amb un cost de vida més gran puguin gaudir d'ajuts d'acord amb la seva realitat socioeconòmica. En els diferents punts de la iniciativa parlamentària es plantegen mecanismes perquè el proper reial decret que reguli el sistema de beques assegurí realment la igualtat d'oportunitats d'accés a l'estudi, de manera que permetrà que les comunitats autònomes puguin adaptar les beques a les necessitats dels seus estudiants.

Com es concreten aquests criteris en els punts de la moció finalment aprovada?

Els principals compromisos parlamentaris que el Congrés ha traslladat al govern espanyol són: complir la sentència 188/2001 del Tribunal Constitucional, en el sentit que és necessari aplicar mesures de compensació a les comunitats que tenen un cost de vida més gran; traspasar l'efectivitat de les funcions de desenvolupament normatiu, execució, gestió, resolució, control i pagament de les beques i ajudes a l'estudi a les comunitats autònomes, i dotar les comu-

nitats dels mitjans necessaris associats a aquest traspàs, qüestió imprescindible per poder assegurar el desenvolupament adequat. Finalment, també hem aconseguit que la cambra baixa insti l'executiu estatal perquè s'estableixin els mecanismes adients de coordinació entre el govern espanyol i les comunitats, per assegurar que els resultats de l'aplicació d'aquest sistema general de beques i ajudes a l'estudi s'atenen a tots els requisits per assegurar el principi d'igualtat, d'acord amb l'article 45 de la LOU.

Esquerra demana tarifes especials per a motocicletes a les autopistes de peatge

JOSEP-MÀRIA ALCOBERRO
Lluís Aragonès ha presentat una moció perquè s'estableixi amb caràcter general una tarifa de peatge específica a les autopistes per a la categoria de motocicletes. Aquesta tarifa consistiria en un descompte del 52% sobre la que s'aplica a la resta de vehicles lleugers, i seria d'obligat compliment per part de les societats concessionàries d'autopistes de peatge estatals.

Aragonès constata que les autopistes de peatge de titularitat estatal, com l'AP-7 o l'AP-2, cobren el mateix peatge a les motocicletes que als turismes, mentre que l'autopista Pau Casals (C-32), de titularitat de la Generalitat de Catalunya, cobra a una motocicleta un peatge inferior al 52% respecte a la resta de turismes lleugers. El senador ha puntualitzat que «no es tracta d'afavorir els motociclistes, sinó de corregir un greuge que pateixen respecte d'altres vehicles lleugers».

La proposta presentada defensa una tarifa menor per a

les motocicletes perquè realitzen un consum inferior de combustible, contaminen menys que la resta de vehicles i ocupen menys espai a la via, amb la qual cosa afavoreixen la descongestió del trànsit rodat.

Acusació contra Rubianes

Miquel Bofill ha preguntat al govern espanyol si ha estat informat pel fiscal general de l'Estat espanyol dels motius de l'acusació dirigida contra l'actor i autor teatral Pepe Rubianes per la comissió d'un presumpte delictes d'ultratges a Espanya, així com l'opinió del govern espanyol sobre l'acusació del Ministeri Fiscal contra un artista en l'exercici del seu dret a la llibertat d'expressió.

El senador ha titllat de «sorprenent» l'actuació realitzada pel Ministeri Fiscal en aquest cas, ja que, d'acord amb el que estableix l'Estatut orgànic que el regula, una de les seves funcions bàsiques és la de vetllar pel respecte dels drets fonamentals i les llibertats públiques. El senador ha recordat que les manifestaci-

ons de Rubianes estan emparades pel dret a expressar i difondre lliurement pensament, idees i opinions mitjançant la paraula, reconegut a la Constitució i en els tractats internacionals subscrits per l'Estat espanyol.

Tarifes de l'AVE

Josep Maria Esquerda ha presentat una sèrie de preguntes al govern espanyol sobre els preus i horaris de l'AVE Madrid-Lleida. En concret, assenyala que la pujada d'un 8% en aquest trajecte és superior a la del 4% de mitjana d'increment en la resta de trajectes similars.

Una altra de les preguntes que fa Esquerda és si el govern espanyol pensa ampliar la franja horària de trens que fan aquest trajecte, ja que actualment no permet arribar a Madrid des de Lleida abans de les 9 del matí. El senador també s'ha interessat per la possibilitat d'augmentar els trajectes perquè «la demanda existeix, atès que els bitllets s'esgoten sovint».

OPINIÓ

Lluís Aragonès
Senador per Tarragona

Valoració positiva de la nova Llei del sòl

La Llei del sòl ha estat aprovada al Senat espanyol amb el vot favorable dels senadors d'Esquerra. En aquest cas, podem afirmar que el Senat ha complert plenament amb la seva funció de cambra de segona lectura, amb la incorporació al text final de nou esmenes presentades pel nostre grup parlamentari. El resultat final de la negociació permet afirmar que els dubtes competencials que presentava el projecte de Llei inicial han quedat resolts definitivament al Senat amb una fórmula satisfactòria sobre la competència de patrimoni públic de sòl i habitatge que, d'acord amb l'article 149.5. d) del nou Estatut, correspon a la Generalitat de Catalunya.

El nou text comporta un canvi substancial pel que fa a les polítiques de sòl i habitatge respecte a la Llei anterior que va aprovar el Partit Popular l'any 1998. Suposa una millora de la transparència en la gestió del sòl en combatre pràctiques especulatives o de corrupció, avança en matèria de polítiques mediambientals i sostenibilitat, i modifica de manera positiva els criteris de valoració del sòl. Les esmenes dels senadors d'Esquerra al Senat espanyol han permès que les promocions d'habitatge en sòl públic incloguin també la figura de dret de superfície o la incorporació de criteris paisatgístics i socials en la valoració del sòl rústic, entre altres aspectes.

El text final és un bon exemple del treball parlamentari que l'esquerra nacional realitza per tal d'aconseguir que les lleis estatals siguin respectuoses amb el nostre autogovern, i incorpora alhora criteris netament progressistes.

PARLAMENT EUROPEU

ESQUERRA LIDERA LES ORGANITZACIONS POLÍTiques DE LES NACIONS SENSE ESTAT D'EUROPA

Bernat Joan, nou secretari general de l'Aliança Lliure Europea

MARC GAFAROT

Bernat Joan i Marí, diputat d'Esquerra al Parlament europeu, va ser escollit el divendres 20 d'abril secretari general de l'Aliança Lliure Europea (ALE), càrrec que està previst que exerceixi fins a l'any 2010. El parlamentari eivissenc va prendre possessió del càrrec en el marc de l'Assemblea General de l'ALE, que es va celebrar al palau de congressos Euskalduna, a Bilbao.

Pel que fa a l'ALE, és el partit polític de nivell europeu que aglutina els principals partits polítics de les nacions sense estat i regions d'Europa, a més de comptar amb organitzacions en defensa dels drets de les minories nacionals.

L'eurodiputat eivissenc va manifestar que el projecte de l'Aliança Lliure Europea conti-

nuarà essent «el projecte de referència per a les nacions sense estat». Per a Bernat Joan, consolidar el referent polític de l'Aliança Lliure Europea és molt important per forçar la Unió Europea a anar més enllà dels eslògans i construir polítiques que reflecteixin la diversitat real existent al vell continent.

Joan va definir l'Aliança Lliure Europea com un «projecte singular a Europa, ja que és l'únic partit que aposta per una Europa dels Pobles que alhora pugui avançar socialment defensant sense embuts els drets humans». Per a l'eurodiputat independentista, un dels grans reptes que afronta l'Aliança Lliure Europea «és invertir la trajectòria estatalista que encara impera a la Unió Europea, que impedeix que es manifesti la plura-

litat real de la Unió».

Conferència Internacional sobre Multilingüisme

D'altra banda, Bernat Joan va participar els dies 16 i 17 d'abril a Bozen, al Tírol del Sud, Estat italià, en una ponència presentada a la Conferència Internacional sobre Multilingüisme, amb participació de la Comissió Europea. En el seminari va advocar que «l'existència d'una majoria de ciutadans unilingües, ben habitual a l'Europa del passat, serà ben rara a l'Europa futura». Per a Bernat Joan, en qualitat de ponent de l'informe sobre Multilingüisme al Parlament Europeu, la integració europea, la facilitat en les intercomunicacions i la globalització «exigeixen, cada cop més, ciutadans formats en diverses llengües».

↑ Bernat Joan a la Conferència Internacional de Bozen.

Pensant ja en el programa electoral per a les eleccions espanyoles

BRUNA FERRER

Des de fa un parell de mesos, el motor de les comissions sectorials s'ha posat en marxa i ja preparen propostes per al programa electoral de les pròximes eleccions generals al Congrés i al Senat espanyols. Les eleccions generals estan previstes per al març però, davant l'eventualitat que puguin avançar-se per criteris demoscòpics segons si afavoreixen o no el partit que actualment governa, Esquerra ja tindrà el seu programa electoral apunt aquest estiu, tal com està pautat en el calendari de cada una de les respectives comissions sectorials.

Els eixos programàtics seran, en principi, els mateixos que es van utilitzar en les eleccions al Parlament de Catalunya per la claredat de l'estructura i la fàcil lectura i comprensió de les propostes. Els grans eixos del programa

de la formació de l'esquerra independentista són: ciutadania, benestar, territori i emprenedors. Cada un es dividirà en objectius concrets que s'assoliran a partir de diverses propostes.

L'objectiu principal de les sectorials d'Esquerra, però, és continuar treballant en els projectes que s'han engegat i desenvolupat al llarg de la present legislatura. Aquí podem destacar la feina feta pels diputats d'Esquerra al Congrés i al Senat espanyols en polítiques destinades a millorar el benestar dels ciutadans dels Països Catalans. I d'altra banda, proposar-ne de nous tenint en compte els nous reptes socials que han entrat a l'agenda política i que són un fet inevitable a mitjà termini: l'augment de la població major de 65 anys, el canvi climàtic, les millores laborals i la ràpida evolució de les noves tecnologies.

El procés d'elaboració del programa electoral d'Esquerra per part de les comissions sectorials del partit és un repte, però també una oportunitat perquè cada militant hi pugui participar activament en el marc del moviment sectorial on està inscrit, tant a nivell nacional com regional. Cal esperar que hi hagi un bon nivell d'implicació, sobretot, un cop passades les eleccions municipals del proper diumenge 27 de maig - en les quals Esquerra presenta 745 llistes arreu dels Països Catalans-, que han concentrat la major part dels esforços de la militància del partit durant els darrers mesos.

La tasca no és gens fàcil, però amb els esforços de tots podem aconseguir propostes progressives encaminades a la construcció social i a millorar la qualitat de vida dels ciutadans i ciutadanes dels Països Catalans.

OPINIÓ

Empar Pont

Secretària de Política Social d'Esquerra

Nous reptes socials, noves polítiques municipals

Ens trobem davant un nou repte social en el si de la nostra societat: l'envelliment de la població. La gent gran representa gairebé un 20% de la població catalana i aquesta xifra augmentarà en els propers anys.

És per aquest motiu que cal incidir en les polítiques que garantiran la màxima qualitat de vida d'aquest segment poblacional cada vegada més nombrós, ja que des d'Esquerra lluitem per garantir les necessitats bàsiques de tota la ciutadania. Amb el desplegament de la nova Llei de serveis socials farem un gran pas per garantir la qualitat de vida d'aquestes persones.

Els ens municipals representen les institucions més properes al ciutadà i són ells els que han de vetllar pel compliment i la satisfacció de les necessitats socials. En aquest sentit, els ajuntaments són imprescindibles, ja que són els que s'encarreguen de prestar els serveis socials d'atenció primària a nivell municipal.

D'aquesta manera, doncs, els municipis que volem construir han de poder oferir serveis tan importants com l'atenció domiciliària, la teleassistència i els serveis d'estada limitada, alhora que han d'impulsar noves polítiques de suport a l'autonomia de les persones i a la gent gran que viu sola.

ENTREVISTA

Manel Loosveldt

«Per millorar la gestió, els càrrecs electes s'han de formar en noves tecnologies»

Vocal de Coneixement Lliure de la Comissió Sectorial de Societat de la Informació

Quina hauria de ser la formació dels nostres càrrecs electes en l'àmbit de la societat de la informació i el coneixement?

Més enllà de la formació de rigor com a usuaris de les tecnologies de la informació i la comunicació (TIC), els nostres càrrecs electes haurien de rebre formació sobre els mecanismes de recerca d'informació actualitzada relativa al desenvolupament de la societat de la informació i el coneixement al nostre país, que, per la seva transversalitat, afecta la totalitat de la seva gestió. És a dir, haurien d'aprendre a emprar els nous recursos tecnològics en benefici de la ciutadania: l'administració electrònica, la promoció econòmica i empresari-

al, l'educació, la sanitat i tots els reptes que afecten el progrés i el benestar de les persones. Un estat de la qüestió permanent dels grans reptes tecnològics hauria d'ajudarlos a prendre les decisions tecnològiques més encertades en el seus respectius àmbits de gestió i en les seves relacions amb la ciutadania que representen.

Quines fites es proposa l'actual Comissió Sectorial de Societat de la Informació?

Més enllà dels objectius que, per reglament i per lògica, pertocuen a tota comissió sectorial, ens hem proposat fer una tasca d'autoconeixement dels nostres propis recursos humans. A Esquerra en general i, pel que ens pertoca, també a la nostra sectorial, hi ha gent molt capacitada, formada acadèmicament i bregada professionalment, al sector privat i a l'Administració pública. Per aquest motiu, és fonamental conèixer-nos

millor per tal d'aprofitar al màxim allò que tots i cadascun de nosaltres pot aportar al bon funcionament del nostre partit. Ens hem proposat establir canals de comunicació amb els professionals, però també aquells càrrecs electes, tècnics i funcionaris que, des qualsevol àmbit, ja sigui al govern o a l'oposició, fan coses relacionades amb la societat de la informació i el coneixement. De ben segur que si reeixim a aquesta tasca de prospecció interna, serem a la mesura de copsar amb més precisió allò que les ciutadanes i els ciutadans del coneixement esperen del nostre partit.

Per a un partit independentista i de progrés com és Esquerra les noves tecnologies i particularment el coneixement lliure són un instrument útil i potent al nostre abast.

Les sectorials d'Esquerra, preparades per al nou curs polític

Miquel Carrillo, coordinador de les Comissions Sectorials.

BRUNA FERRER

La gran majoria de les diferents comissions sectorials d'Esquerra han començat a treballar en els seus temes prioritaris de cara al proper curs polític —partint d'una nova legislatura a nivell municipal i amb l'horitzó posat a les properes eleccions generals. Un dels elements principals de les polítiques de benestar és fer de l'accessibilitat una qüestió efectiva de país, tal com un dret adquirit per

ciutadania. És per aquest motiu que la Sectorial de Benestar va decidir a l'última reunió de la seva executiva començar a treballar en el projecte «Estudi sobre l'accessibilitat de les seves regionals d'Esquerra» a tot el territori.

La finalitat d'aquest estudi és garantir la màxima qualitat de vida per a les persones amb discapacitats i la inclusió total en tots els àmbits de la societat i, en aquest cas concret, dins l'àmbit de la política.

8 D'ABRIL: DIA INTERNACIONAL DEL POBLE GITANO

Gitanos: de la ignomínia a l'esperança

El poble gitano és tradicionalment un poble nòmada amb prop de 13 milions de persones. Els gitanos han estat perseguïts i discriminats per la seva condició diferenciada. Avui les institucions hi tenen un deute moral.

CRISTÓBAL LASO

Vicepresident de Política i Comunicació de la Federació d'Entitats Gitanes de Catalunya

El passat 29 de març, al Parlament de Catalunya —a iniciativa de la Federació d'Associacions Gitanes de Catalunya (FAGIC) i després d'un any de forta obstinació, treball dur i reconfortant resposta de tots els grups parlamentaris— el president del Parlament, Ernest Benach, va efectuar la declaració institucional per la qual es reconeix l'ètnia gitana com a víctima del genocidi històric i continuat.

He de reconèixer que molts dels que hi vàrem ser presents se'ns va vessar alguna llàgrima. Va ser realment emocionant i commovedor veure els nostres ancians allà presents amb llàgrimes als ulls. Els nostres avantpassats descansen ara en pau. Per fi se'ls reconeix institucionalment el patiment per no deixar de ser gitanos. Per això, els he de donar les gràcies: per la valentia i l'enorme determinació demostrada. Nosaltres, el poble gitano d'avui en dia, podem cridar alt i clar: visca el poble gitano!

Per fi s'ha fet justícia. Després de gairebé sis segles, que s'iniciarien amb els Reis Catòlics, i després de gairebé trenta anys des de la derogació de la «ley de vagos y maleantes» i la seva especial aplicació en el poble gitano, per fi aquest 29 de març de 2007, per primer cop no només a Catalunya sinó també a tot l'Estat i probablement a tota la Unió Europea, s'ha reconegut expressament i institucionalment el genocidi del poble gitano.

I ara, què? Per a les entitats gitanes en general, i així ho veiem des de la FAGIC, comença una nova etapa. Traslladar la declaració al Congrés dels Diputats de Madrid així com a l'Europeu perquè l'adhereixin sembla imperatiu. D'altra banda, la situació socioeconòmica gitana, sens dubte en total desavantatge davant la societat gajé (no gitana), no pot mantenir-se durant més temps: en tant que no siguin reparades les conseqüències d'aquelles lleis, continuarem patint el genocidi, i segons la meua opinió:

— Mentre les conseqüències d'aque-

↑ Un grup de dones gitanes reunides pel Dia Internacional del Poble Gitano.

lles lleis genocides no siguin degudament reparades, continuarem patint genocidi.

- Mentre no sigui possible estudiar la llengua romaní al col·legi, continuarem patint genocidi.
- Mentre els mitjans de comunicació culpïn tota la població gitana de la possible mala acció d'un o diversos membres de la nostra ètnia, continuarem patint genocidi.
- Mentre hi hagi un sol nen o nena gitano que no arribi a una culminació acadèmica en relació amb la seva capacitat, continuarem patint genocidi.

Darrerament, amb l'aprovació del Pla Integral del Poble Gitano a Catalunya s'ha obert una porta a l'esperança. Tenim un magnífic instrument de treball, tot i que sabem que aplicar-lo resultarà complicat i suposa compromís, constància, dedicació i treball. El Pla Integral implica que per primer cop les entitats gitanes, unides en plataforma, ens poséssim d'acord en què fer, com i quan. Gràcies a l'impuls de l'equip de govern del tripartit i, sobretot, a la voluntat política de la llavors consellera Anna Simó, va quedar oberta la porta a l'esperança en la normalització socioeconòmica del poble gitano.

Som un poble que des de sempre se'ns ha dit com hem de ser, com ens hem de comportar, quines són les nostres virtuts i els nostres defectes. El Pla Integral vol posar fi a tot això. Els gitanos hem de ser els que hem de decidir on, quan i com s'ha d'intervenir. L'esperança del meu poble és la igualtat d'oportunitats alhora que la preservació de la nostra identitat: no renunciem ni renunciarem a ser gitanos.

És també important, segons el meu parer, ser imaginativament generosos quant a gitanisme i participació política es refereix. L'actual model electoral no té en compte, ni tan sols mínimament, la nostra ètnia. Darrerament, en el reconeixement de la nostra identitat en l'Estatut de Catalunya, recentment aprovat i pendent del seu posterior desenvolupament i aplicació, es fa necessària una comissió mixta de gitanos i grups parlamentaris, amb la finalitat de buscar un enquadrament polític a les aspiracions d'intervenció política del gitanisme modern. La veu gitana de les institucions democràtiques catalanes pot ser, i ha de ser, un objectiu possible.

Sastipén thaj- li mestipen! (salut i llibertat per a tots!).

L'EXPOSICIÓ

La cultura dels rom a Catalunya

Museu Etnològic de Barcelona

Fins el 24 de setembre

Eleccions municipals paritàries

La recent Llei d'igualtat aprovada al Congrés possibilita, entre altres qüestions, la paritat en l'elaboració de llistes electorals.

◇ NÚRIA AMORÓS

Georgina Oliva, diputada al Congrés dels Diputats i ponent de la Llei d'igualtat, i Joan Camps, candidat a l'alcaldia del Prat de Llobregat, ens ajuden a fer-nos una idea de les implicacions i les conseqüències d'aquesta paritat a les llistes derivada de la Llei d'igualtat. Gràcies a ella, s'exigeix una presència equilibrada dels dos sexes en la confecció de llistes electorals, però el més important, com destaca Oliva, no es basa en la «paritat» en el conjunt de la llista sinó en el fet que s'exigeix la paritat cada cinc posicions en la llista, de manera que s'assoleix l'objectiu que un percentatge equilibrat de dones i homes estiguin als principals llocs de les llistes i no es releguin les dones a llocs simbòlics. En paraules del candidat a l'alcaldia del Prat, «s'obre una possibilitat més per a les dones».

Camps constata la discriminació que encara a dia d'avui pateix el gènere femení, a causa d'una llarga història de patriarcat en què s'han assignat uns rols de gènere que han condicionat el paper dels dos sexes. Fins i tot passa que si en un moment es planteja un paper de responsabilitat per a la dona en condicions d'igualtat amb el paper de l'home, és ella mateixa qui no n'està segura, qui dubta de la seva capacitat i es compara amb els homes que acostumen a complir la tasca encomanada. «Estaré preparada?» i «ho faré bé?» són, com a mínim, algunes de les expressions que vénen al cap en aquells casos en què a una dona se li encomana una tasca de responsabilitat, ja que som prou conscients que una dona en un lloc així ha de demostrar constantment que és vàlida, fet que no passa necessàriament si parlem d'un home. Oliva considera que el primer pas consisteix a trencar

Georgina Oliva,
diputada al Congrés:

«És 'anormal' que el 50% de la població no ostenti la meitat dels càrrecs públics de representació»

amb això, perquè no és veritat i perquè vivim en una societat plenament democràtica on cal que les institucions reflecteixin la realitat que ens envolta. Si les dones formen la meitat de la societat, es pot considerar com a mínim «anormal» que la meitat de la població no estigui representada en els llocs de màxima responsabilitat política de la nostra societat.

Per la seva banda, Camps reivindicava la necessitat que els governs realitzin accions de discriminació positiva que facilitin la incorporació de la dona en termes d'igualtat en tots els àmbits de la societat, com a forma de contrarestar els segles de tradició de desigualtat que ha patit el gènere femení en la societat, ja que, a causa d'aquesta cultura patriarcal, la dona encara té moltes dificultats d'entrada en molts àmbits de la nostra societat. Camps defensa que gràcies a actuacions de discriminació positiva envers la dona, com a mínim «es ga-

Joan Camps,
candidat a l'alcaldia del Prat de Llobregat:

«La Llei d'igualtat és bona per a les dones perquè les incentiva a participar en la política»

ranteix una certa paritat que incentiva el paper de la dona en l'activitat política», ja que «la llei encara no garanteix la igualtat plena». Es pot imaginar un ideal consistent a tractar les dones per la pròpia qualitat i no pas pel seu sexe, però en realitat aquest ideal seria possible en una societat en què tots dos sexes es trobessin en igualtat de condicions i no pas en una situació com l'actual, en què encara falta molt per a l'equiparació absoluta. Oliva no considera que abans de la llei es tractessin les dones segons la seva vàlua i després de la llei segons el seu sexe, i defensa el fet que hi hagi dones tan vàlides com els homes, de la mateixa manera que hi hagi homes que no ho siguin tant, igual que molts homes. No obstant això, la diputada al Congrés ratifica la necessitat actual de millorar les condicions que fan que encara avui en dia les dones tinguin moltes més dificultats que els homes per participar en política o per

desenvolupar qualsevol altra tasca de responsabilitat en termes de conciliació familiar, personal i laboral. És ben visible que encara avui qui, majoritàriament, continua portant el pes de les responsabilitats familiars és la dona i, per tant, «és ella qui deixarà en un segon terme altres qüestions», com per exemple les professionals. Cal destacar un altre tema que fa referència a quotes, perquè no només existeixen les de paritat amb relació a la configuració de llistes i òrgans, sinó que també s'apliquen altres criteris en l'elaboració d'aquestes llistes, i sembla que dels altres criteris ningú no en parla ni els questiona: la quota professional, la territorial, la generacional, etc.

És important fer un esforç essencial d'interiorització de les polítiques de dones i, segons Oliva, això només es pot fer des d'un pla transversal: treballar en aquest camp no només des d'una àrea de polítiques de dones sinó des de tots els àmbits d'actuació del govern, des de l'urbanisme fins a la cultura. Només d'aquesta manera és possible treballar per tota la ciutadania i no només per una part. En el discurs d'aprovació definitiva de la llei, Oliva va constatar que la llei era un avanç, però alhora també era conscient del fet que no transformava la realitat. Per fer-ho, cal modificar les estructures mentals que durant anys de cultura patriarcal han imposat uns rols de gènere que han condicionat i limitat el paper de la dona en tots els àmbits. Camps està plenament convençut que l'administració ha d'actuar en aquest sentit per fer possible una societat més justa i igualitària i ha d'incentivar, al mateix temps, un canvi en els valors i en els rols, també en els dels homes.

La Llei d'igualtat

El 2 de febrer de 2007 es va aprovar la Llei d'igualtat entre homes i dones, que fixa com a norma l'obligació de totes les empreses a aplicar plans d'igualtat, les mateixes condicions d'accés a totes les categories laborals i l'equitat en els sous. A més, també imposa la paritat en les llistes electorals i indica que «la representació d'un dels dos sexes no pot ser inferior al 40% ni superior al 60% en trams de cinc candidats». Només quedaran exempts d'aquesta condició els municipis amb menys de 5.000 habitants.

8 de març, 'Més enllà de la paritat'

El lema del manifest d'Esquerra d'aquest any per al Dia Internacional de les Dones fa una crida a totes les dones a fer-se visibles, a participar activament en la vida política dels seus municipis i a incorporar la perspectiva de gènere en les polítiques públiques impulsades des dels ajuntaments. I és que les properes eleccions municipals del 27 de maig seran els primers comicis als Països Catalans en què les llistes hauran de complir, per llei, els criteris de paritat que ha establert la Llei d'igualtat entre homes i dones.

El Primer de Maig: la diada internacional del moviment obrer

El catalanisme sempre ha mantingut una relació estreta amb el moviment obrer, sense anar més lluny les reivindicacions sobiranistes s'han vinculat a l'assoliment de drets socials i a la millora de la qualitat de vida de les classes populars

MANEL CAMARASA
President del Fòrum Sindical d'Esquerra

El Primer de Maig commemora la lluita històrica dels treballadors i de les treballadores pel dret a un treball digne, pel dret a la millora de les condicions de vida i de treball i per la consecució d'una societat en la qual desapareguin les desigualtats socials.

L'any 1889, a París, en el congrés obrer socialista, s'establí el Primer de Maig com la jornada internacional de lluita pels drets dels treballadors i treballadores i es decidia, també, que aquesta fos la jornada d'homenatge als anomenats Màrtirs de Chicago, que varen ser executats acusats de posar una bomba contra la policia quan reivindicaven la jornada de vuit hores.

A Catalunya la jornada de reivindicació del Primer de Maig se celebrà per primera vegada l'any 1890, amb manifestacions i mítings a Barcelona i en altres ciutats del Principat. A Barcelona els treballadors van lliurar el manifest reivindicatiu al governador civil de Barcelona, en el qual podíem llegir: «Limitació de la jornada de treball a un màxim de vuit hores per als adults. Prohibició del treball dels infants menors de 14 anys i reducció de la jornada a sis hores per als joves d'un i altre sexe de 14 a 18 anys. Vigilància de tots els tallers i establiments industrials per mitjà d'inspectors retribuïts per l'Estat. Prohibició de certs gèneres d'indústria i de certs sistemes de fabricació perjudicials a la salut dels treballadors».

Les reivindicacions històriques d'aquell Primer de Maig són a dia d'avui encara vigents: seguretat en el treball, inspecció laboral, reducció de la jornada, no al treball infantil...

↑ *El quart estat* (1901), mural del pintor italià Giuseppe Pellizza da Volpedo, una icona del moviment obrer internacional.

Les diferents dictadures a què hem estat sotmesos van apropiarse de la significació de lluita i del caràcter reivindicatiu del Primer de Maig per convertir-lo en un aparador mut de les dificultats i precarietats a què estaven sotmesos els treballadors i les treballadores. El Primer de Maig va donar pas als festivals de «los coros i danzas». No va ser fins a la democràcia que va tornar a ser aquella jornada de lluita reivindicativa en què els veritables protagonistes eren els treballadors.

La participació i presència d'Esquerra a les manifestacions del Primer de Maig convocades per les diferents organitzacions sindicals no és més que posar de manifest el compromís sempre expressat amb el conjunt de treballadors i treballadores del país. El fet de donar suport continuat a les reivindicacions, tant des de l'oposició com des de la responsabilitat de govern, reforça la coherència del discurs propi d'avançar en justícia social i en la construcció del nacionalisme social.

El fòrum sindical d'Esquerra realitza el primer de maig

l'ofrena floral, en reconeixement de la figura de Francesc Layret, demòcrata, republicà, catalanista i defensor de la justícia social i que va ser assassinat pels pistolers, a sou de la patronal catalana i amb la complicitat de l'autoritat governativa, el 30 de novembre de 1920. No podem córrer el perill que homes i dones que han protagonitzat la història democràtica del nostre país desapareguin sense veure restituïda la seva memòria i la seva dignitat. Cada any, a la plaça Goya de Barcelona, el Fòrum Sindical recorda la memòria de totes aquelles persones que van lluitar pels drets del poble treballador.

El Primer de Maig ha de ser per als sindicalistes d'Esquerra un dia més de reivindicació, un dia més d'identitat col·lectiva del conjunt de treballadors i treballadores i un dia més de reivindicació d'un sindicalisme nacional. La falsa dicotomia entre la lluita sindical i la lluita política ha anat esvaint-se i ha configurat una acció sindical més combativa, no només en l'àrea laboral i social sinó també en el terreny polític.

Des del Fòrum Sindical hem de continuar recuperant el caràcter reivindicatiu i de lluita, que no s'hauria d'haver perdut mai, per fer avançar en les plataformes reivindicatives les demandes relacionades amb el marc laboral català, la reclamació de competències i, sobretot, el compromís de lluitar obertament perquè les organitzacions sindicals adoptin estructures plenament nacionals: progrés social, sobirania i progrés nacional. L'assoliment dels drets socials i el progrés, al mateix temps que es fa possible l'alliberament nacional, són dues coses absolutament indistingibles. Totes i tots hem d'implicar-nos i mobilitzar-nos per aconseguir-ho.

En paraules de Salvador Seguí «A nosaltres, els treballadors, com sigui que amb una Catalunya independent no hi perdriem res, ans al contrari, hi guanyariem molt, la independència de la nostra terra no ens fa por. [...] els únics, que s'oposarien a la llibertat nacional de Catalunya foren els capitalistes de la lliga regionalista i del Fomento del Trabajo Nacional».

Pel progrés i la sobirania.

EL LLIBRE

La catalanitat obrera. La República Catalana, l'Estatut de 1932 i el Moviment obrer

Josep Termes
Editorial Afers

El catedràtic d'Història Contemporània de la UPF, Josep Termes, fa en aquesta obra una descripció detallada del pensament i de les idees dels partits i sindicats obrers en relació amb Catalunya i els seus drets d'autogovern durant la Segona República.

LLIBRE

La història de Joan Puigcercós

Corredor de fons.

Retrat de Joan Puigcercós

Gisela Pairó

Edicions Dau

Després de l'èxit de *Madrid confidencial. Les aventures del diputat K*, Joan Puigcercós torna a ser protagonista d'una nova obra editorial, aquest cop una biografia, però, sense escatimar anècdotes ni records simpàtics.

Com a resultat de tot un seguit d'entrevistes a càrrec de la periodista Gisela Pairó, Puigcercós revela com se li va despertar la consciència nacional de ben jove a Ripoll i com va evolucionar políticament des dels temps de la Crida a la Solidaritat fins a l'entrada a Esquerra Republicana de Catalunya. A més a més, explica, des de dins, la formació dels dos governs catalanistes i d'esquerreres a la Generalitat. Tanmateix, el secretari general d'Esquerra i conseller de Governació i Administracions Públiques de la Generalitat de Catalunya també mostra un vessant més intimista i parla de temes personals com aficions o records d'infantesa.

WEB

Les JERC renoven la lluita digital

JERC

www.jerc.cat

Les JERC han estrenat una nova pàgina web. L'organització política del jovent independentista dels Països Catalans compta amb una web amb més informació i un millor impacte visual per difondre els continguts a la xarxa. Aquesta nova estructura dóna prioritat a les assemblees territorials, compta amb un disseny renovat i amb una interfície més juvenil i atractiva per als navegants. La Secretaria d'Imatge i Comunicació de les JERC aposta per una secció multimèdia potent amb vídeos i amb més de 2.000 imatges classificades per difondre el missatge. A més a més, han donat prioritat als blocs dels militants independentistes com a generadors d'opinió per crear sinergies entre les JERC i el jovent català. Les JERC continuen avançant arreu del territori i la xarxa és una eina molt important per aconseguir-ho. Des de finals del 2006 han doblat el nombre de visites.

LLIBRES

Els mestres de la República

Raimon Portell

i Salomó Marquès

Ara llibres

En moments dolents per a l'ensenyament —quan l'analfabetisme era un problema de difícil solució i no hi havia prou escoles per a tothom— va néixer una generació de mestres que, amb el referent d'Europa, van crear una escola nova i moderna adaptada als nous temps.

Els mestres de la República és un homenatge a totes aquelles persones que van lluitar per construir una escola nova que formés ciutadans i ciutadanes lliures, cultes i amb veu pròpia.

Contra l'imperialisme lingüístic. A favor de la linguodiversitat

Pere Comellas

La Campana

Aquesta obra examina la desaparició de moltes llengües des d'una perspectiva general, documentada i estimulante i, sobretot, de manera diferent de com s'acostuma a tractar aquesta temàtica. Això li permet constatar que, comparat amb moltes altres llengües, «el català té una mala salut de ferro».

En aquestes pàgines apareixen una sèrie de temes com la supervivència de la llengua o l'intent de demostrar que la llengua també pot ser un bon negoci.

L'altra Olimpíada. Barcelona'36

Xavier Pujadas

i Carles Santacana

Llibres de l'Índex

Els autors reconstrueixen la història de l'Olimpíada Popular. Concebuda com una resposta als Jocs de Berlín del mateix any, que va presidir Adolf Hitler, l'Olimpíada havia de ser una mostra de la força que tenien a Catalunya les organitzacions esportives vinculades a sindicats, ateneus i clubs populars. La inauguració de l'Olimpíada havia de ser el dia 19 de juliol de 1936, però la insurrecció franquista del dia 18 va impedir que se celebrés la competició.

La paraula contra el mur

Víctor Alexandre

La Busca Edicions

Un dels millors assagistes sobre l'independentisme ens ofereix en aquesta obra un diàleg epistolar entre un català i un madrileny i les raons d'un i altre per entendre la situació política que vivim. Tal com expressa el títol, els arguments del català topen amb el mur de la ignorància creat per la situació de força que afavoreix el madrileny. Així, la conclusió de l'obra és que és impossible arribar a qualsevol tipus d'acord amb algú que no vol entendre's, tesi que s'hauria d'extrapolar a la situació de Catalunya a l'Estat espanyol.

L'ENTITAT

Immi.Cat és un projecte de comunicació multimèdia centrat en la immigració present als Països Catalans. Sorgeix d'un grup de persones d'origen estranger que han triat Catalunya com el seu propi país, i el projecte històric dels Països Catalans com el marc idoni per als seus projectes personals.

Atès que la població catalana d'origen immigrant no disposa de mitjans de comunicació social en català, Immi.Cat es planteja com a objectiu corregir aquest problema, ja que la presència de persones immigrades als mitjans de comunicació —siguin públics o privats— és nul·la, malgrat que la població immigrada representa el 14% de la població, i arriba al 20% si es considera la que té doble nacionalitat.

Així, el projecte Immi.Cat té diferents objectius, entre ells crear canals de comunicació social realitzats per equips conjunts de persones d'origen immigrant i catalans, establir el català com a llengua vehicular d'Immi.cat i desenvolupar publicacions en les llengües de les comunitats majoritàries als Països Catalans, afavorir i reclamar la presència de persones immigrades als mitjans de comunicació, i editar productes de la cultura dels Països Catalans concebuts especialment per connectar amb la població d'origen immigrant. Immi.Cat té també per objectiu funcionar com un grup d'opinió per afavorir la inclusió dels projectes personals dels immigrants en el projecte històric dels Països Catalans. Els integrants d'Immi.Cat també pretenen participar activament en els debats i accions reivindicatives per la defensa dels drets dels Països Catalans a decidir el seu futur, per construir una societat de progrés sobirana i democràtica i, a més a més, reinvidiquen la igualtat entre les persones en drets i obligacions.

 www.immi.cat

UNA NACIÓ ÉS LA SUMA DE TOTES LES PERSONES QUE SE'N SENTEN PART

Catalans per voluntat

POL PAGÈS

Diego Arcos

«L'oferta més important per a un immigrant és participar en la construcció nacional d'un país»

□ POL PAGÈS

Quins objectius té Immi.cat a curt termini? I a llarg termini?

Des d'Immi.cat volem construir un espai d'opinió i militància política per agrupar el sector de catalans d'origen estranger que treballen pel projecte polític sobiranista dels Països Catalans. El primer objectiu és produir i ordenar un conjunt d'idees clares com ara la llengua, la sobirania, la identitat, l'economia, els drets socials... perquè els immigrants s'hi adhereixin.

Pel que fa a llarg termini, davant la constatació del divorci entre catalanisme i immigració, des d'Immi.cat volem construir un pont per unir-los i fer caminar de manera conjunta aquests dos conceptes i el seu espai social corresponent. A més, amb la globalització, els partits polítics han perdut el monopoli de l'acció política, fins i tot del poder. Ara, associacions com la nostra poden canalitzar una bona part de les accions polítiques, perquè la política és una cosa i el partidisme una altra.

Actualment la llengua catalana és minoritària entre la població immigrada?

És minoritària per ara. La realitat ens diu que en només els últims quinze anys ha arribat a Catalunya el 15% de la població actual, i dins aquesta població nouvinguda hi ha una majoria castellanoparlant. Davant aquest procés demogràfic tan violent, la gran majoria dels nous immigrants encara no han fet el pas d'adoptar el català. Malgrat això, el 58% de les persones ins-

crites als cursos de català són castellanoparlants, a més de moltes altres persones de diferents procedències que arriben al català a través del castellà. A més, hi ha una dada prou curiosa: mentre moltes associacions d'immigrants demanen cursos de català, no n'hi ha cap que exigeixi a les institucions cursos de castellà.

A mesura que passi el temps, més persones adoptaran el català com a llengua vehicular pel valor afegit que els atorga: la llengua catalana és vista pels immigrants com un ascensor social, perquè laboralment és necessària i els immigrants han vingut als Països Catalans per raons exclusivament laborals. Així, qui no parla en català és perquè encara no ha trobat el seu lloc.

No és pas la llengua la que es troba sota amenaça, és la nació, i la llengua ho reflecteix.

Quines polítiques públiques creus que s'haurien d'aplicar per assolir un ús efectiu del català entre la població nouvinguda?

Avui dia per als immigrants és difícil tenir accés a la cultura catalana, que és un àmbit d'elit. Per aprendre la llengua catalana no hi ha continguts enfocats a la immigració. I tampoc no hi ha oferta cultural en català sobre la cultura que acostumen a consumir els immigrants. Quan hi hagi un programa de salsa a TV3, voldrà dir que estem començant el bon camí.

Però si pretenem que els centre-americans acceptin el català ballant sardanes en comptes de sal-

sa... malament, no?

Sovint es diu que la immigració és el «problema i esperança» d'aquest país. Com ho valoreu?

La immigració és una oportunitat per al projecte nacional català, ja que trenca la reproducció del sistema social que va deixar el franquisme, gràcies al fet que basa la identitat en la cultura i no en la sang, i estableix la condició nacional catalana per un sistema de veïnatge fonamentat en la d'autodeterminació personal de la ciutadania. Aquest és el sistema nacional més progressista del món, perquè la identitat nacional no s'hereta, sinó que s'escull. Des del punt de vista de l'immigrant, això és l'oferta més important que es pot donar a un ésser humà: participar en la construcció nacional d'un país. Per això cal que el catalanisme i la immigració es reconeixin mútuament, i així, junts, serem més forts que Espanya i el sistema social heretat de l'imperialisme.

Per trencar amb la monarquia, caldrà lluitar plegats. Nosaltres amb humilitat des d'Immi.Cat.

Aguantem Catalunya!

PERFIL

Diego Arcos
Buenos Aires, 1955

President del Casal Argentí de Barcelona (associació sense adscripció política), dirigeix Immi.cat i és secretari del Col·lectiu d'Immigrants de Catalunya. Va arribar als Països Catalans el 1989. Es defineix com un revolucionari de formació trotskista.